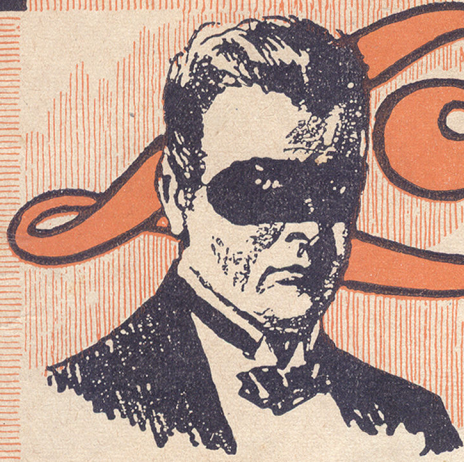

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 860

DE MISDAAD IN DEN TREIN.

20 cent

Boven aan de breede trap van drie treden was een zeer groot man verschenen, gevolgd door een tweede van middelmatige grootte.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Misdaad in den Trein

HOOFDSTUK I.

DE ONBEKENDE DOODE.

De auto kwam in volle vaart aanrijden langs Webster Avenue, blijkbaar van zins, recht door te gaan in de richting van de stad, toen er uit de richting van Gun Hill Road met nog grooter vaart een drietal auto's kwam aanrijden, die de voorkeur hadden bij het passeeren, zoodat de chauffeur van den grooten wagen genoodzaakt was, tamelijk krachtig te remmen.

Juist op dat oogenblik reed er over het viaduct een trein van de I. R. T., bestaande uit vijf wagons, die zooeven het station moest hebben verlaten, dat op de kruising van beide genoemde straten is gelegen.

De lijn beschrijft hier een tamelijk scherp bocht, en de trein had dus nog niet veel vaart.

De twee heeren die in de langzaam rijdende auto gezeten waren keken onwillekeurig omhoog, om den trein met hun blikken te volgen, terwijl hij steeds sneller begon te rijden, toen zij bijna tegelijkertijd een onderdrukten kreet slaakten.

De jongste had den arm van zijn ouderen metgezel gegrepen, en vroeg snel, zijn oogen nog altijd op den trein gericht :

— Zag je het, Edward ?

— Ja, Brand ! In de tweede wagon ! Wij moeten onmiddellijk politie waarschuwen. Henderson, rijd Gun Hill Road op ! Zestig meters hier vandaan is een politieposthuis !

De reusachtige chauffeur die achter het stuurwiel zat, en die gekleed was, in een nette, weinig opzichtige livrei knikte bevestigend, zonder veel van het bevel van zijn meester te begrijpen, maar hij moest even wachten, tot een verkeersagent op dat drukke punt het sein tot doorrijden gaf.

Maar toen hij eenmaal in de straat was, reed hij ook wat hij kon, en binnen een paar tellen stond de mooie wagen stil voor het politieposthuis.

Er stond een zwaargebouwde agent voor de deur, wijdbeens, met zijn handen op zijn rug, die blijkbaar op dat oogenblik niets te doen had en tamelijk onverschillig aan zijn pet tikte toen hij een goed gekleed heer uit den grooten wagen zag stappen en haastig het bureau binnen gaan.

— De brigadier van dienst ! riep de bezoeker

bevelend, zoodra hij in de vestibule stond, waar eenige agenten zaten.

— Hij is in gesprek mijnheer! zeide een dier ordebewaarders.

— Dan moet hij dat gesprek maar afbreken, tenzij een van jullie gerechtigd is, een zeer belangrijke mededeeling in ontvangst te nemen. Er is zooeven in een wagon van den viaduct spoorweg een misdaad gepleegd — een moord!

Nu is dat in een stad als New York volsterkt niets bijzonders, maar die woorden brachten toch wel dadelijk leven in het troepje agenten, dat daar zoo kalm bijeen zat in de vestibule.

Een hunner, een groote, roodharige Ier sprong onmiddellijk op, haalde zijn notitieboekje te voorschijn, en vroeg:

— Waar heeft U het gezien?

— Op het snijpunt van Webster Avenue en Gun Hill Road!

— In welke richting ging de trein?

— Naar het Noorden!

— Gij zelf waart dus op straat?

— Ja, ik zat in mijn auto, en mijn vriend en ik keken onwillekeurig naar den trein, die juist het station verlaten had! Gij zult U moeten haasten, tenminste wanneer gij verlangt, dat de dader aan de volgende halte gearresteerd kan worden!

Nu was inderdaad de geheele vestibule gelijk aan een bijenkorf.

De roodharige Ier had vlug een en ander opgeschreven, en snelde op detelefoon toe, die in een kleine cel was opgehangen. Men kon hem door de glazen deur heen in het toestel zien spreken.

Hij hield daarbij de oogen gevestigd op een groote, zeer duidelijke kaart van New York, die naast het toestel aan den muur hing, en volgde met den vinger van zijn linkerhand het beloop van de spoorrails, een de langste van geheel New York, en die begint bij het uiterst Zuidelijke puntje van Manhattan.

Het volgende station was White Plains Road geweest.

En de man haalde de schouders op. De twee stations liggen nauwelijks vier minuten rijdens van elkander verwijderd en de kans was niet heel groot, dat men de misdadigers daar zou kunnen arresteeren.

Hij belde echter het station op, met het voornemen, vervolgens alle andere te waarschuwen, ofschoon hij wist dat dit weinig meer zou helpen, als de daders in White Plains Road waren uitgestapt, voor men het slachtoffer had gevonden.

Hij moest even wachten voor hij antwoord kreeg, en de getuige van het korte drama zag hoe hij het voorhoofd fronste en ongeduldig stampvoette.

Na een paar minuten legde hij de hoorn neer, verliet de cel, en trad dadelijk toe op den bezoeker met de woorden:

— De trein is twee minuten te laat binnen gekomen! Op een paar honderd meters voor het station is er aan de noodrem getrokken! Niemand van de reizigers wil het echter gedaan hebben. Het lijk is gevonden — geen tien seconden geleden, maar er was niemand in de coupé! Wilt ge mij nu eens precies zeggen wat gij gezien hebt?

— Zeker! Wij zagen vlak voor het raampje een man, die een lang mes boven zijn hoofd hield, en het toen met kracht stak in de bosrt of misschien wel in de hals van een man, die vruchteloos poogde, op te staan, en zich te verweren.

— Was er niemand anders in de coupé?

— Niet voor zoover ik kan nagaan!

— Hebtgij gelaatsstreken kunnen herkennen.

— Dat was volkomen onmogelijk! Daartoe was de afstand te groot, en de trein begon juist zijn vaart te vermeerderen. Ik kan alleen met zekerheid zeggen, dat de moordenaar zwart haar had, en een bleeke gelaatskleur — die natuurlijk ook door de opwinding veroorzaakt kan zijn, het slachtoffer droeg een breedgeranden deukhoed, die bij de korte worsteling afviel, zoodat mijn vriend en ik konden zien, dat hij maar weinig haar had en dat weinige was nog grijs. Meer viel er niet op te merken.

De agent haalde de schouders op en zei:

— Dan kunnen wij er hier verder weinig meer aan doen. Uw naam, en Uw woonplaats, alsik U verzoeken mag! Het is mogelijk dat men U op het hoofdbureau van de wijk nader zal willen ondervragen.

De bezoeker scheen slechts een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen:

— Edward Burke, particulier. Ik ben tourist, en vertoef hier nog slechts weinige dagen. Ik logeer in het Astor Hotel.

De agent noteerde een en ander, keek op de groote klok, die boven de deur hing, en die het elfde uur in den morgen aanwees, en voegde ook dat bijde korte verklaring.

Vervolgens tikte hij aan zijn pet, en scheen daarmee te kennen willen geven, dat hij het onderhoud als afgelopen beschouwde:

En de bezoeker, die zijn plicht gedaan had, verwijderde zich.

Hij liep langzaam op de auto toe, legde zijn gespierde, blanke hand op de zilveren kruk van het portier, stond een oogenblik in gedachten, en zeide toen, alsof hem plotseling iets inviel:

— Rijd naar het volgend station van den viaduct.

Weer knikte de reus, en een oogenblik later reed de wagen weer voort.

Zoodra hij in beweging was vroeg de jonge man daarbinnen:

— Het komt mij voor dat je nogal lang weg bleef Raffles!

— Ik wilde wachten op het resultaat van de telefonische mededeeling! zeide de groote avonturier. Het is wel zeer toevallig, dat wij dit juist zagen geschieden. Maar op het politiebureau scheen men de zaak niet zoo zwartgallig op te vatten! Het is waar, dat alles went, en in een stad, waar iedere tien minuten een mensch vermoord wordt, kan men onmogelijk van de agenten vergen, dat zij een gat in de lucht slaan bij het vernemen van een nieuwe misdaad!

— Waarom wil je naar het station van White Plains Road rijden?

— Wel, eenvoudig uit nieuwsgierigheid! Ik wil eens zien, hoe het slachtoffer eruit ziet, en ik zou ook wel eens willen weten hoe de moordenaar zich heeft weten te redden, na aan de noodrem te hebben getrokken — want dat hij het gedaan heeft, is wel bijna zeker!

— Wel, hij kan langs het spoor naar het station zijn gewandeld!

— Dat acht ik heel onwaarschijnlijk, Brand! Zoiets kan men misschien op een gewone spoorbaan doen, en dan bij duisternis, maar zeker niet op een viaduct, en bij klaarlichten dag! Het ligt veeleer voor de hand, dat de man zich gevoegd heeft bij andere passageirs, die waarschijnlijk verschrikt zijn uitgestapt, en toen in een andere coupé weer heeft plaatsgenomen, ofschoon op zulk een zeer smal viaduct — waar nauwelijks plaats is voor twee sporen — — —

Raffles hield op, keek hoofdschuddend en peinzend naar buiten, en hernam pas na eenige oogenblikken:

— Er is in deze zaak nog iets raadselachtigs. Het is mij niet duidelijk waarom de misdadiger niet eenvoudig is doorgereden tot het station. En zich daar vlug met de menigte heeft vermengd, die naar den uitgang drong! Het duurt toch eenige oogenblikken, voor men tot de ontdekking komt, dat er een doode in een coupé is! Hij kon zijn slachtoffer immers zeer

goed onder een bank hebben verstopt! Nu, wij zullen wel zien!

— Er is nog iets dat mij niet recht duidelijk is! zeide Charles Brand, die in gedachten verzonken was geweest. Die wagons hebben toch geen afzonderlijke compartimenten? Er loopt toch een gang door het midden, voor zoover ik weet?

— Enkele nieuwerwetsche wagens hebben compartimenten voor zakenlieden, met een radio, en zelfs met een schrijfmachine! lichtte Raffles hem in. Bedenk dat de lijn een lengte heeft van bijna tachtig kilometers van begin tot einde, en dat er over dien afstand drie uren gereden wordt! Een zakenman wil natuurlijk dien tijd niet renteloos en ongebruikt laten voorbijgaan. Ik geloof dat ieder van die nieuwe wagens twee of misschien drie dergelijke afzonderlijke coupé's heeft. Die hebben natuurlijk ook een apart portier. En dan pas komt het portier, dat toegang geeft tot den breeden middengang! En het zou natuurlijk onmogelijk zijn, in de rest van den wagon onbemerkt een man te vermoorden! Maar hier zijn wij er al. James, wacht op ons. Wij gaan even een kijkje nemen!

Het gerucht van de misdaad moest reeds zijn rondgegaan, want er stonden vrij wat nieuwsgierigen onder aan de ijzeren trap die naar het viaduct station voerde. Ook waren er een paar agenten.

Raffles en Brand baanden zich een weg door de wachtenden, gingen de trap op, maar vroegen daarboven onmiddellijk aan een agent, die voor de deur van de wachtkamer stond, het lijk te mogen zien. Raffles gaf denzelfden naam op, als in het politieposthuis en verklaarde dat hij daar had medegedeeld, wat hij had gezien.

De man aarzelde slechts even, en zeide toen:

— Ik zal even telefoneeren. Wij worden er wel eens meer tusschen genomen, mijnheer!

De man telefoneerde naast het buffet in de wachtkamer, en keerde een oogenblik later terug met de woorden:

— Het is in orde. De brigadier van het posthuis zegt, dat ik U den vermoorden man mag toonen. Misschien kunt U nadere inlichtingen geven!

— Dat betwijfel ik — maar ik zou toch het slachtoffer graag eens willen zien!

De doode bleek voorloopig naar een kleine, plaatijzeren loods te zijn gebracht, waar gereedschappen werden bewaard, en waar men hem eenvoudig op den grond had moeten

neerleggen.

Het licht drong alleen naar binnen door een klein, stoffig ruitje, en Raffles verzocht, de deur even open te laten.

Het slachtoffer was met een enkelen stoot waarschijnlijk onmiddellijk gedood. Met een zeer spits en lang mes was hij in den hals getroffen, terzijde van het hoofd, en de slagader was dadelijk doorgesneden. De ongelukkige was letterlijk leeggebloed, en de coupé moest er wel hebben uitgezien als een slachtplaats.

Het slachtoffer leek een man van een jaar of vijftig, en Raffles twijfelde er geen oogenblik aan, of het was dezelfde man, dien hij vluchtig achter het portierraampje had gezien, terwijl hij trachtte op te staan om zich te verweren. Hij was bijna volkomen kaal, met een paar vlokjes grijs haar boven de ooren. De tanden waren echter nog gaaf, op een enkele boventand na, die met goud geplombeerd was. Men had de oogen nog niet gesloten, en zij vertoonden een uitdrukking van doodelijken schrik. Zij waren zeer groot en zeer donker.

De kleederen van den man waren van zeer fijne snit, en blijkbaar heel duur geweest. Raffles merkte op dat alles bijna geheel nieuw was, van de schoenen tot de overjas, van het fijne overhemd tot aan de zijden das.

Hij bukte zich over den doode heen, en vroeg toen :

— Hij was toch zeker al dood toen men hem hier bracht ?

— Dood ? Leeg geloopt als een gekeeld varken, met Uw permissie ! zeide de agent grijnzend.

— Men heeft dus zijn boord en zijn das niet losgemaakt ?

— Niemand heeft hem zelfs maar aangeraakt !

— Heeft men papieren bij hem gevonden ? Weet men wie hij is ?

— Geen flauw idee ! Geen snippertje papier is er bij hem gevonden ?

— Geen merk in zijn kleeren ?

— Dat zal nog moeten worden onderzocht, mijnheer ! Maar ik geloof dat we met dezen man nog moeilijkheden krijgen, zoo dood als hij is !

— Maar hij moet toch iets in zijn zakken hebben gehad — sleutels, een etui, een portefeuille, een zakmes !

— Hij had een zakmes, en ook een zakdoek, en een sigarenaansteker, en ook een koker, maar geen sleutels ! Daar ligt alles ! Neen, U moogt er niet aankomen !

Raffles stelde den man glimlachend gerust, en bekeek toen de voorwerpen, die men uit de

zakken van het slachtoffer had gehaald. Veel ervan was bebloed. Maar al die voorwerpen hadden met elkander gemeen, dat zij splinternieuw leken te zijn, ook de zakdoek van fijn linnen die echter volgens de verzekering van den agent geen enkel merkteken droeg. De sigarenaansteker was van paarlemoer en zilver. Er was ook een koker, van fijn krokodillenleder, waarin nog drie sigaren zaten.

Op verzoek van Raffles opende de agent den koker en liet hem de sigaren zien. Zij waren lang, tamelijk dun, en van een zeer sierlijk model. Het moesten dure, echte Havanna's zijn.

— Ik dank U ! zeide Raffles na eenige oogenblikken. Mag ik nu even de plek zien, waar de trein tot stilstand kwam ?

— Ik geloof niet dat dat zal worden toegestaan, mijnheer want het is op het viaduct heel gevaarlijk ! Er is een druk verkeer, en twee treinen kunnen elkander maar juist passeeren ! Maar gij kunt het tamelijk goed zien van het station af ! Een van de stationsbeambten zal U wel inlichten of met U medegaan !

De man nam zijn post voor de wachtkamer weer in, na een paar woorden te hebben gewisseld met een man, die een platte pet droeg, en een werkkieel, en die zich aanstonds zeer gevoelig betoonde voor het zilverstukje, dat Raffles hem in de hand drukte, toen hij dit ongemerkt doen kon.

De man met de pet bracht hen tot aan het einde van het perron, en legde toen uit, terwijl hij de plek met den vinger aanwees :

— Daar zoo wat hield de motorwagen stil. Op ongeveer honderd meters van dit punt af. Wij begrepen er geen sikkepitje van, en dachten al wonder wat.

— Waren er passagiers uitgestapt ?

— Niet meer dan een stuk of tien ! En natuurlijk allemaal aan den kant van het tweede spoor ! Gelukkig begonnen de conducteurs dadelijk te schreeuwen, en ze kropen weer in de wagens, en dat was deksels verstandig, want net passeerde er van deze zijde een sneltram, die niet aan ons station stopt. Als ze waren blijven staan, zouden zij in snippers gereden zijn !

— Hoe lang duurde het oponthoud van den trein ongeveer ?

— Niet langer dan een halve minuut denk ik ! De bestuurder kwam even naar buiten kijken, en vloekte. De conducteurs gingen haastig de reizigers ondervragen, maar niemand had het gedaan !

— Werd bij die gelegenheid ook het lijk

gevonden ?

— Neen, dat gebeurde pas op het station. Ik werd er akelig van, mijnheer — maar het bloed liep geregeld onder de kier van het portier door op de planken van het perron ! Ze hadden hem onder den bank gestopt, maar dat hielp niet — het bloed bracht alles aan het licht !

Raffles gaf geen antwoord. Zijn blikken dwaalden over het viaduct, met zijn zeer lange betonnen borstwering en zijn vier glinsterende spoorstaven.

Na eenigen tijd knikte hij den man toe, nam

Brand onder den arm, en voerde hem zwijgend naar beneden.

Pas toen zij weer in de auto zaten, die hen beiden nu snel zuidwaarts voerde, zeide Raffles :

— Het is tot dusverre een tamelijk duistere geschiedenis — dat is zeker. A propos, Brand, heb je wel gemerkt, dat het viaduct op de plek waar de trein tot stilstand werd gebracht, vlak langs de tweede verdieping van de huizen loopt ?

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK II.

FIJNE HAVANNA'S.

In ieder Europeesch blad bijna zou de zaak zeker op zijn minst een kwart kolom in beslag hebben genomen. De New Yorksche bladen deden het voorloopig af met tien regels — tot tijd en wijle het zou blijken, dat de vermoorde in een of ander opzicht een man was geweest, die op zijn minst een kolom waard was!

Maar dat stond juist nog volstrekt niet vast. Integendeel, toen de weinige avondbladen ter perse gingen, wist de politie nog altijd niet, wie of wat de vermoorde man geweest was.

Men had naar bagage gezocht, zonder evenwel iets te vinden. Degenen die zulk een coupé huren, behoeven hun namen niet op te geven, en betalen alleen een toeslag.

Een loketbeambte van het station Tremont Avenue herinnerde zich, dat hij een biljet voor een afzonderlijke coupé had verkocht aan een man, die ongeveer beantwoordde aan de beschrijving welke de bladen van den gedooden gaven.

Men ging zoeken in de buurt van die straat, vooral in de hotels, zonder eenig aanknoopingspunt te ontdekken.

Den volgenden morgen waren de ochtendbladen reeds een weinig uitvoeriger. De meesten bevatten een foto van het doodenmasker, die op verzoek van de politie was afgedrukt. Maar ook dat scheen de zaak niet tot opheldering te brengen. Een paar kruiers kwamen op het hoofdbureau van de wijk vertellen dat zij op den dag van de misdaad vroeg in den ochtend een man het Grand Central Terminal hadden zien verlaten.

Dit was natuurlijk zeer goed mogelijk, maar het bood weinig houvast. Want dit station is het voornaamste van geheel Manhattan, en iederen dag gaan tienduizenden passagiers door hare deuren. Niemand wist overigens te zeggen, waar die passagie vervolgens gebleven was, en langzamerhand begon het inzicht veld

te winnen, dat hij waarschijnlijk buiten New York woonde, en een afspraak had met een zakenvriend. Op weg daarheen wellicht was hij vermoord.

En in deze richting zette de politie het onderzoek voort. Natuurlijk was de recherche intusschen druk bezig, te trachten, den moordenaar te vinden. Het was natuurlijk van belang, te weten wie het slachtoffer was, maar dat zou al zeer spoedig aan den dag komen, wanneer men maar eenmaal den man die hem doodde wist te vinden.

Brand vond het zonderling, maar om deze of gene reden scheen Raffles het grootste belang te stellen in deze moordzaak, die waarschijnlijk een ordinaire roofmoord zou blijken te zijn.

Hij zeide dit ook tegen Raffles, toen de twee mannen in dienzelfden ochtend gezeten waren op het terras van een klein hotel, niet ver van East River en gesproken hadden over de verlangens van Brand, om aanstalten te maken tot hun terugkeer naar Londen met de vlieg-machine, die nog altijd veilig werd bewaard bij Davidson, den ouden boer, die Raffles in leven en dood was toegedaan, verlangens, die de instemming van Raffles volstrekt niet hadden! Hij vond New York buitengewoon belangwekkend, en daarenboven een uiterst vruchtbaar terrein voor zekere ondernemingen, die hem geld konden opleveren. Ten overvloed had hij nog steeds een appeltje te schillen met eenige booswichten, die bij vroegere gelegenheden aan de straffende hand der politie ontsnapt waren.

Dit boezemde Raffles eigenlijk minder belang in, maar zij waren ook hem ontsnapt — en dat was veel erger!

Brand zei de nu, langzaam aan zijn zwarte koffie nippend, en kijkend naar het gewoel op de rivier:

— Het is mij onbegrijpelijk, waarom wij niet den eersten den besten trein naar het Noorden nemen, die ons brengt naar het dorpje waar Davidson woont, de Duivel der Lucht startklaar te maken, en naar Londen terug te vliegen, of mijnentwege naar Nizza!

— Dat zal nog wel gebeuren, Brand, antwoordde Raffles glimlachend, maar geef mij, bid ik je, nog een weinig tijd! Wij hebben pas een vermoede jacht in het Noorden achter den rug, het weder is nog zeer slecht, en stormen kunnen ons boven den Oceaan vernietigen, en tenslotte — ik heb hier nog eenige dingen te doen, die verricht moeten worden, anders heb ik geen rust!

— Welke dingen kunnen dat zijne?

— Zij zijn van tweeërlei aard — en een derde zaak heeft eenvoudig mijn belangstelling! Daarover straks. Het voornaamste is, dat ik nog enkele straffen heb uit te deelen, en dan heb ik geld noodig! De straffen zijn voor de bandieten, en het geld hoop ik te krijgen van de rijken! Dit is een zeer bijzonder land, Brand! Men wordt er menigmaal rijk met eerlijke middelen — maar veel vaker en ook sneller door oneerlijke! Kijk bij voorbeeld maar eens naar dien ongelukkigen man uit de coupé, die wel heel snel rijk geworden moet zijn, te oordeelen naar de menigte nieuwe dingen, die hij zich tegelijk heeft aangeschaft! Ik zeg je — de akker is rijp voor de oogst! Wij kennen New York — wij kennen haar woonpaleizen, met twaalf, zestien of twintig bedienden, en wij kennen de krotten in de havenwijken — wij kennen dus ook de verschrikkelijke tegenstellingen, die hier erger zijn dan waar ter wereld ook, erger nog dan te Londen — en Londen is vreeselijk! Dat zijn twee zaken die mij nog hier houden.

— En de derde, die je alleen maar belang inboezemt?

— Dat is de moord op dien onbekenden man! antwoordde Raffles, een blik werpend op het ochtendblad, dat een Italiaansche kellner hem zoeven gebracht had. En waarin het doodenmasker stond afgedrukt van den ongelukkigen, onbekenden reiziger.

Raffles tuurde even op het portret, en eensklaps haalde hij zijn kleine, opvouwbare loupe uit zijn vestzak, en bekeek de foto zeer aandachtig.

Zijn oogen glinsterden, toen hij Brand weer aankeek, en hernam:

— De zaak wordt zelfs hoe langer hoe belangwekkender! En ik ben een domoor, of ik ben te vroeg weggegaan, dat ik het niet

heb bemerkt!

— Wat bemerkt? vroeg Brand, wien nieuwgierigheid was opgewekt!

— Wel, de man draagt een pruik! die kale schedel is niet echt. Het ding is prachtig gemaakt, maar op deze foto is de afscheiding tusschen den hoofdkap en de echte huid vooral met het vergrootglas duidelijk waar te nemen!

Toen de man nog leefde was het onderscheid bijna niet te zien, maar de lijkkleur bracht het aan het licht — want de kleur van de hoofdkap is natuurlijk dezelfde gebleven! Het objectief heeft dat verschil aan den dag gebracht. Ja, de lens verraadt ons dikwijls meer dingen dan een schuldige wel lief kan zijn! Je ziet wel, Brand, dat de zaak belangwekkend wordt! Waarom droeg die man een pruik? Natuurlijk omdat hij alle reden had, zich onkenbaar te maken! Wat kunnen die redenen geweest zijn? Wel, dat zou ik nu juist zoo gaarne willen weten!

— Er is mij één ding volkomen raadselachtig! hernam Brand peinzend, en dat is, hoe de moordenaar heeft weten te ontsnappen, op 100 meters afstand van het station.

— Brand, ik geloof integendeel, te kunnen zeggen, hoe hij ontkomen is, zonder dat het gezien werd! zeide Raffles met een glimlach.

— Bedoel je dat hij zich misschien op het viaduct verborgen heeft weten te houden, en pas bij het vallen van de duisternis ontkomen is?

— Neen Brand, dat bedoel ik zeker niet! Want het is volkomen onmogelijk! De moord is onmiddellijk ontdekt, en de man die het deed, moest er toch op rekenen, dat onmiddellijk de omgeving zou worden afgezocht! Maar je hebt misschien een klein hokje opgemerkt, vlak bij de balustrade bij het viaduct aan den kant van de huizen?

— Neen, ik heb niets dergelijks gezien!

— Al weer een bewijs, hoe sluw de zaak is opgezet, en hoe nauwkeurig de daders te werk gingen! Inderdaad was het maar een heel klein en onopvallend hokje, nauwelijks groot genoeg om de paar hefboomen te bevatten, die de wissels bedienen!

— Maar dat wordt toch electrisch van de stations uit gedaan? riep Brand verwonderd uit.

— Ongetwijfeld! Maar een electrisch apparaat kan haperen, en dan worden de hefboomen in dat hokje met de hand bediend. Het ding wordt natuurlijk slechts uiterst zelden gebruikt. En dat wist de moordenaar!

Het heeft een deurtje aan de achterzijde. Dat opent naar den kant van het station. Dat wil zeggen : Als iemand dat deurtje opent, om het kleine hokje binnen te treden, dat een klein ruitje heeft aan den kant van het spoor, dan is hij tijdelijk onzichtbaar voor degenen die zich op het station bevinden ! De trein kwam een eind voorbij dat hokje tot staan. De moordenaar is kalm uitgestapt, en wel aan den kant van de balustrade, heeft het portier weer gesloten, is op het hokje toegelopen, en heeft het deurtje daarvan geopend. Hij was nu absoluut onzichtbaar voor alle anderen. De trein reed verder — maar toen was de man al lang weg !

— Weg ? herhaalde Brand verbaasd. Waarheen dan toch ?

— Wel, in een van de huizen daar vlak bij ! Je hebt natuurlijk opgemerkt dat het viaduct op die plek de huizen tot op een paar centimeters nadert ! Er is tusschen de balustrade en de vensterbanken van de tweede verdieping nauwelijks ruimte, om de hand tusschen te steken. Waar het kleine hokje staat, heeft men, om ruimte te sparen, de balustrade zelfs moeten versmallen ! En toch staat het nog vlak bij de rails ! Ik ben er zoo goed als zeker van Brand, dat de moordenaar in een van die huizen na de daad een toevlucht heeft gezocht !

— Maar — dat moet men daarbinnen toch gezien hebben ! Waarom is hij dan niet dadelijk gegrepen en aan de politie overgeleverd ?

— Brand, je vergeet dat deze zaak met groote zorgvuldigheid is voorbereid ! De moordenaar wist, dat de vreemdelyk juist van dezen trein gebruik zou maken. Hij moet ook geweten hebben dat hij hier een open raam zou vinden, waar hij maar behoefde in te stappen, en dat raam moet van het station af gerekend, voorbij het hokje zijn geweest, waarvan de deur open stond, anders zou men hem hebben gezien ! Waar het viaduct verder op weer van de huizen afwijkt, is de keuze beperkt, en behoeven wij er maar twee of hoogstens drie te onderzoeken ! Reeds bij het derde zou de man een vrij gevaarlijken sprong hebben moeten doen om van de balustrade de vensterbank te kunnen bereiken ! En natuurlijk is hij met zijn medeplichtige bijna dadelijk heengegaan, zoodra hij binnenshuis was. Ik geloof dat alleen op deze wijze de schijnbaar raadselachtige verdwijning van den moordenaar te verklaren is.

Brand keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, vol bewondering, en knikte een paar malen met het hoofd. Eindelijk zei hij :

— Het is zeer goed mogelijk ! Maar alles is alleen maar aldus te verklaren, als wij aannemen, dat de vermoorde zijn moordenaar niet kent.

— O, daarvan ben ik zeker ! Hij moet hem zelfs ten volle hebben vertrouwd ! Anders zou hij immers onmiddellijk zelf aan de noodrem hebben getrokken ! Hij zou zelfs de coupé niet met hem zijn binnen gegaan ! De loketman heeft verklaard, dat hij twee biljetten tegelijkertijd voor die coupé verkocht heeft. Het slachtoffer is dus met een of ander voorwendsel meegetroond. Komaan Brand, wij hebben nu genoeg getheoretiseerd—het wordt tijd, om al die stellingen eens aan de praktijk te gaan toetsen.

Hij was reeds opgestaan, en betaalde.

Brand zag wel aan het glanzen van zijn oogen, dat de groote avonturier vol werklust was, en niet zou rusten, voor hij dit raadsel tot klaarheid had gebracht.

Henderson was dien ochtend bezig met het nazien van de auto, die Raffles dadelijk na zijn terugkeer uit het hooge Noorden voor een maand gehuurd had, en de mannen moesten dus een taxi nemen, die hen ruim een half uur later afzette aan het begin van de Gun Hill Road.

Zij dankten den chauffeur af, en gingen te voet verder.

Zij volgden het viaduct, dat over een lengte van omstreeks een kilometer te midden van het nog kale geboomte van een groot plantsoen.

Verderop eerst begonnen de huizen, die Raffles had bedoeld, en die Brand nu eens wat nauwkeuriger bekeek.

En ook hij zag onmiddellijk dat er hoogstens twee of drie konden zijn. Het viaduct namelijk liep niet langs de voorzijde van de huizen, maar langs den zijkant van een groot huizenblok, en die kant telde in het geheel maar vijf of zes huizen, en twee of drie daarvan konden zonder veel moeite van de balustrade af bereikt worden.

Zij liepen onder het viaduct door, wandelden over de modderige lanen van het triestige plantsoentje, waar de winter danig had huisgehouden, en bereikten tenslotte het bewuste huizenblok.

Het was daar onder het viaduct, gedragen door stalen pijlers, vrij donker, en de zijkant had maar een enkele deur. Deze bevond zich juist in het midden. Zij bleek toegang te geven tot drie huizen. De twee andere, die op den hoek lagen, werden bereikt door deuren, die zich aan de lange zijden van het blok bevonden.

Het duurde slechts weinige seconden, dit alles op te merken.

En Raffles koos voor zijn onderzoek het eerst de middeldeur onder het viaduct, wel wetend, dat hij hier de beste kansen zou hebben.

Op zijn schellen deed een negerportier met een tamelijk onnoozel gelaat de deur open.

Raffles drukte den man onmiddellijk een dollar in de hand, en dat geldstuk had aanstonds tengevolge, dat de neger al zijn groote, blinkend witte tanden toonde en bereid was tot alle mogelijke inlichtingen. En hij vernam het volgende.

Hij bevond zich hier in een huurhuis waar men apartementen en kamers bij het jaar, de maand, de week, en zelfs per dag kon huren. Omstreeks vier dagen geleden hadden twee heeren hun intrek genomen in een kamer op de tweede verdieping, die er gisteren voor het laatst geweest waren, en niet meer waren teruggekeerd. Zij hadden een week vooruit betaald hetgeen geeischt werd, omdat zij bijna geen bagage bij zich hadden, behalve een zeer klein handvalies.

Raffles keek Brand, terwijl de neger dit verhaalde, een paar malen veelbeteekenend aan. Toen de portier zweeg, vroeg Raffles, of hij het vertrek van die twee mannen eens mocht zien, hetgeen hem onmiddellijk werd toegestaan.

De portier bracht hen vervolgens met de lift naar de tweede verdieping — het huis telde er tien — en voerde hen naar een ruime kamer, waar hij dadelijk begon met de verzekering dat de heeren, als zij dit vertrek soms wilden huren, niet zooveel last hebben van de treinen, „want zij zouden er gauw genoeg aan wennen!”

Juist op dat oogenblik reed er met donderend geweld een electriche trein van zeven wagons voorbij, en Brand maakte bij zich zelf de opmerking, toen hij de vloer onder zijn voeten hoorde trillen, dat hij niet gaarne zou willen beproeven, of de neger gelijk had met die bewering!

En dan te denken dat er iedere tien minuten zulk een kleine aardbeving plaats vond, van 's morgens zes uur tot half twee in den nacht!

Raffles had intusschen snel en onderzoekend zijn blikken in het rond laten gaan. Hij vroeg nu:

— Wanneer is deze kamer voor het laatst gereinigd?

— Wel, van morgen, mijnheer! antwoordde de portier grijnslachend. Maar U zoudt haar pas overmorgen kunnen betrekken, want de

heeren hebben een week vooruit betaald, en die is pas morgen om!

Raffles glimlachte fijntjes. Hij had alle reden om te vermoeden, dat die „Heeren” wel niet meer zouden terugkeeren.

Hij wendde zich weer tot den neger met de vraag:

— Wanneer hebt gij Uw huurders of een van hen gisteren het laatst gezien?

— Tusschen elf en twaalf uur 's morgens mijnheer! Zij gingen toen beiden heen!

— Haastig?

— Ja, zij schenen veel haast te hebben!

— Maar zij waren toch niet samen den geheelen ochtend thuis geweest?

— Neen, een van hen was al heel vroeg de deur uit gegaan!

— Die moet dus weer terug zijn gekeerd?

— Neen, mijnheer, hij is niet teruggekeerd!

— Hoe verklaar je het dan, man, dat zij tusschen elf en twaalf toch tesamen zijn vertrokken?

De portier haalde zijn breede schouders op, en antwoordde:

— De man die om zeven 's morgens wegging kan wel weer in huis zijn gekomen, zonder dat ik het gezien heb! Ik trek niet altijd de deur open!

— Ik zal je zeggen, vriend, waarom hij binnen kwam, zonder dat je het merkte! riep Raffles uit, op een van de beide ramen wijzend. Daardoor is hij binnen gekomen! Een van je huurders was de man, die den heer in den trein vermoord heeft! Hij verborg zich een paar tellen achter dat kleine hokje dat je daar ziet en zijn medeplichtige had het raam voor hem open gezet — hij behoefde slechts binnen te stappen!

De neger werd vaal van kleur, en zijn knieën knikten.

Hij stotterde:

— Mijnheer — dat is verschrikkelijk! Is U van de politie?

— Laten wij maar aannemen dat ik het ben. Nu vindt je het zeker wel goed dat ik het vertrek doorzoek.

— U kunt alles doen wat U wilt!

— Is dit vertrek het eenige, dat zij bewoonden?

— Er is nog een klein slaapkamertje hernaast! Er stonden er twee bedden.

— Wat is er met het vuilnis gedaan, dat van morgen in deze kamer is bijeengebracht?

— In den grooten aschbak geworpen, mijnheer tenminste — dat geloof ik!

— Ga je er onmiddellijk van overtuigen! Als het niet zoo is, breng mij dan dadelijk alles wat je hier gevonden hebt! En geen woord over wat ik je zoeven zei!

De neger ging weg, en nog geen halve minuut later was hij al weer terug met een oude, bordpapieren doos, waarin een paar papier-

snippers, en een paar eindjes sigaren.

Raffles nam er dadelijk een vrij groot stuk sigaar uit, bekeek het, rook er aan, en zei toen glimlachend tot Brand:

— Fijne Havanna's! Dit is de sigaar die de vermoorde man placht te rooken!

**De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar**

HOOFDSTUK III.

DE SNIPPER.

Brand wist, dat hij aan de verklaring van Raffles geen oogenblik behoefde te twijfelen. De groote avonturier rookte zelf niet zoo heel vaak, maar hij kende uitstekend alle soorten sigaren, en sigaretten. Trouwens — ook Brand, die zelden een sigaar rookte herkende dadelijk den bijzonderen vorm van een Havanna. Raffles had aan het stukje sigaar gesnoven, knikte nogmaals, en zeide :

— Geen twijfel mogelijk — het is dezelfde soort sigaar als die zich in den koker bevond.

— Maar — dat bewijs is toch niet afdoende, Edward, merkte Brand op. De huurder van deze kamer kan wel bij toeval dezelfde soort hebben gerookt !

— Dat zou dan een bizonder soort van toeval zijn, Brand ! merkte Raffles ironisch op. Deze sigaar is peperduur, en kost op zijn minst een kwart dollar ! Hij past volkomen bij den man, die de splinternieuwe kleederen droeg ! Het is duidelijk dat hij in de coupé een heeft aangeboden aan den man, die zijn moordenaar zou worden !

Brand had met een afwezigen blik toegeluis-terd, en hernam nu :

— Ik wil dat wel aannemen — en ook, dat alles van te voren beraamd is en de man door dit huis is ontsnapt, na den moord te hebben gepleegd. Maar daartoe die omslag ? Als zij het op die man voorzien hadden — waarom hem dan niet eenvoudig neer te schieten ?

— Misschien was dat niet zoo gemakkelijk ! ik denk dat de vermoorde man buitengewoon argwanend was. Hij zal zelf ook wel gewapend zijn geweest, er kan ook wel een ander motief hebben bestaan, dat het wenschelijk maakte, hem op deze wijze te doden, in plaats van hem eenvoudig neer te schieten. Bij voorbeeld — als men een man op straat neerlegt, dan maakt men zich zoo gauw mogelijk uit de voeten, en heeft dus geen tijd, zich van de papieren meester te maken ! Het is duidelijk dat dat hier geschied is. Maar wat is dat hier ?

Raffles had nog even in de doos gewoeld, en haalde er een paar snippers papier uit, blijkbaar afkomstig van een brief, en dan nog

een snippet van donkerder kleur, die niets anders bleek te zijn dan een gedeelte van een biljet van vijftig dollar.

— Wel, die heeren hebben een zeldzaam groote haast gehad ! zeide Raffles spottend. Zij hebben zoo vlug eenige papieren willen verscheuren, dat een biljet van vijftig dit lot heeft moeten deelen wat toch wel niet de bedoeling zal zijn geweest !

De neger had zijn oogen wijd open gespalkt. Het was duidelijk dat hij van het geheele onderzoek niets begreep, en hij vreesde alleen maar, in een zaak betrokken te worden, die den goeden naam van het huis schade zou kunnen doen. Hij wist nu bijna zeker, dat hij met detectives te doen had.

Raffles had intusschen de papiersnippers aandachtig bekeken. Het waren er drie, en twee daarvan vormden blijkbaar de hoeken van een velletje briefpapier. De derde had een grillige vorm, met een rechte zijde. Hij was blijkbaar afgescheurd van een vel papier, juist op de plaats, waar dit in tweeën was gevouwen. Op den eersten snippet waren slechts een paar letters te zien, waarschijnlijk van een datum afkomstig. De tweede hoek-snippet bevatte slechts die letters, die het woord „ary” vormden. Men behoefde geen genie te zijn, om daaruit af te leiden, dat de schrijfster van den brief naar alle waarschijnlijkheid Mary heette. De middensnipper was van meer belang en Raffles tuurde er eenigen tijd zeer aandachtig op, en deed hem vervolgens zorgvuldig in zijn portefeuille.

Hij nam Brand mee naar het raam en toonde hem daar een paar vingerafdrukken, duidelijk zichtbaar op het lichte hout van het kozijn.

— Bloed ! zeide hij eenvoudig. Luister eens, Brand — ik wil hier het mijne van hebben. Het is bijna zeker, dat de daders, wie zij ook zijn, dit huis althans vandaag nog in het oog zullen houden, teneinde er zich van te vergewissen, dat de aandacht van de politie dezen kant niet uitgaat. Nu is dat slechts mogelijk aan de zijde van de voordeur. Je zult mij dus een genoeg doen, en voor poes spelen ! Je kent

immers het geduld van die kleine huisdieren? Volg hun voorbeeld, en let scherp op alle verdachte trones, die je in de buurt van het huis ziet opdagen! Mij dunkt dat je dat gemakkelijk ongezien kunt doen door post te vatten achter de vitrages van een der ramen op de eerste verdieping. Je kunt dan gemakkelijk onder het viaduct heen zien.

— Wat was jij dan van plan? Blijf je niet zelf hier?

— Neen. Ik denk mijn onderzoek elders voort te zetten. Henderson moet mij daarbij helpen.

— En wat moet ik doen als ik een verdachte gedaante in de buurt van het huis zie?

— Als het kan, die gedaante volgen, en zien waar ze blijft! Lukt het niet, dan kunnen we altijd nog een kleine advertentie probeeren!

— Maar waarom eigenlijk al die moeite en dat tijdverlies? vroeg Brand. Wat kan ons, alles wel beschouwd, de heele zaak schelen? Als het een veete was tusschen bendeleden, dan moesten wij er ons niet mee bemoeien, en als het een gewone berooving is, dan visschen wij toch achter het net!

— Dat is nu juist een uitdrukking, waarvan ik gruw! hernam Raffles. Ik kan mij daar niet in schikken! Maar bovendien, ik voel dat de politie hier voor een raadsel staat, en het is altijd mijn eerzucht geweest, dat weet je, raadselen op te lossen! Als kind al, was ik verzet op rebussen!

— Maar dit is een rebus, Edward, waarvan de oplossing ons wel eens duur te staan kon komen!

— Of wel ons een groot kapitaal kan op leveren! Komaan Brand niet zoo pessimistisch! Blijf hier nog eenige uren, en kom mij den uitslag melden, laat ons zeggen om zes uur in de bar van het Carlton Hotel!

— Maar veronderstel dat de bespieders een auto hebben — hoe moet ik hen dan volgen?

— Die opmerking snijdt hout, Brand! Zorg dat je een snelle motorfiets krijgt, of anders een auto! Ik stel er bijzonder prijs op, de rest van dat briefje in handen te krijgen! Hier is het niet. Die snippers zijn natuurlijk op den grond gevallen, zonder dat de schurken het in hun haast gemerkt hebben, en de rest hebben zij in hun zakken gestoken met het geld, dat het slachtoffer bij zich droeg.

— Wat was het eigenlijk voor een briefje? Kun je dat uit die snippers afleiden?

— In zekeren zin! Ik vond tenminste een veel betekenend woord of het voornaamste

deel daarvan — „iefde afgebroken” Geloof je dat ik te ver ga, als ik aanneem, dat aan dit veel beteekende woordje de „l” ontbreekt?

— Nu — ik ken combinaties, waarin jouw „l” volstrekt geen plaats vindt! Je staat mij zeker wel toe, er een paar op te noemen? Bliefde, grievede, klievede — — —

— Houd maar op, Brand! Ik waardeer je kennis van onze taal, maar ik had je beter op de hoogte moeten brengen! Een regel hooger namelijk eindigt deze met het wordeje „vu-” en vervolgens komt het afbrekingsteeken! Ik zoek toch zeker geen spijkers op laag water als ik dat woordje voltooi tot „vurig”?

— Ik moet erkennen, dat ik op het oogeblik geen andere samenstellingen weet! Maar wat hebben wij eraan, als wij niet weten, aan wien het briefje gericht is, of door wie het werd geschreven?

— Nu, om te beginnen zou het al van waarde zijn, als wij wisten waar het geschreven werd — en dat weten wij, Brand!

Brand keek Raffles verbluft aan, en herhaalde toen toonloos:

— Dat weten wij? Niets weten wij! Hoe zouden wij het in 's hemelsnaam kunnen weten?

— Wel, door het papier van den brief eens goed te bekijken! Hier is de grootste snipper. Zie je dat er nog een deel van het watermerk te zien valt? Kun je eruit opmaken wat dat merk voorstelt?

— Absoluut niet! Ik zie een paar kronkelende strepen door elkaar en dan een rechte streep erboven!

— Kronkelende strepen! Prachtig! Heel goed gezien! Die strepen stellen gestyleerde golven voor — en die streep is alles wat er nog te zien valt van het trotsche zeekasteel, die de golven bewaart! Komaan Brand, ik kan die uitdrukking op je gezicht werkelijk niet langer verdragen, en zal maar niet langer toeven met mijn verklaring! Dit dikke, eenigszins gele papier met dien gekartelden rand en dat watermerk, dat een schip voorstelt in volle zee wordt uitsluitend gebruikt in de schrijfen leeskamer van het „Merkurius-Hotel” Het is splinternieuw, bevat tweeduizend kamers, en is gelegen op den hoek van de twintigste straat en de vijfde Avenue. Het wordt tot een der duurste van de stad gerekend!

— Maar er staat volstrekt geen hotelnaam aan den kop!

— Dat wil zeggen — wij vinden dien naam niet! Maar het is best mogelijk, zelfs bijna

zeker, dat die naam in den linker bovenhoek heeft gestaan!

Brand stond een oogenblik in gedachten verzonken, en hij was blijkbaar nog niet overtuigd, want hij zei:

— Mogelijk zul je gelijk hebben. Maar dan hebben wij toch met ezels te doen! Wie schrijft er nu een compromitteerend briefje, dat hem in den electrischen stoel kan brengen, op papier met een brievenhoofd?

— Het hangt er maar van af wat er in het briefje stond! En daarenboven, ik moet je er aan herinneren, dat de moordenaars van plan waren, het briefje te vernietigen, zoodra zij het terugvonden! En laten wij nu aan het werk gaan, want ik denk dat iedere minuut kostbaar is.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat de neger van dit geheele gesprek niets had gehoord, want hij had onmiddellijk het vertrek verlaten, zoodra Raffles hem een wenk had gegeven. Bovendien hadden de twee vrienden zeer zacht met elkander gesproken.

Het eerste van Brand deed, was zich bij een autoverhuurder in de buurt het tijdelijke bezit te verzekeren van een twaalf paards Indian.

Deze zeer snelle machine werd gereed gehouden, en hij zou slechts de straat schuin behoeven over te steken, om haar te kunnen bestijgen.

Daarop keerde hij weer terug, en voor de voordeur nam hij afscheid van Raffles, na nogmaals te hebben beloofd dat hij precies om half zes dien middag in de bar van het Carlton hotel zou komen teneinde rapport uit te brengen.

Toen de deur was dicht gevallen wierp Raffles een blik om zich heen, maar hij zag nies wat zijn aandacht in het bijzonder kon trekken.

De drukte is op deze plek nocit zeer groot, en in ieder geval heel wat minder dan op den zuidelijken punt van Manhattan, waar het verkeer in de buurt van de hooge wolkenkrabbers en de ontzaggelijk groote kantoren en hotels als het ware in een trechter wordt samengeperst.

Een agent wandelde rustig met zijn armen op zijn rug onder het viaduct, er reden eenige vrachtauto's, er liepen wat menschen, maar niemand scheen te letten op het huis, dat toch van zulk een groote beteekenis in deze geheele zaak zou blijken te zijn.

Raffles begaf zich haastig weer terug en trof Henderson op de afgesproken plek aan.

Dien geheelen middag besteedde hij zelf

aan een grondig onderzoek, voor zoover de weinige punten van aanknooping hem dit veroorloofde.

Hij begaf zich allereerst naar het Mercurius Hotel, dat nauwelijks twee maanden tevoren geopend was, en trachtte uit te vorschen, wie de schrijfster had kunnen zijn van het briefje. Hij liet natuurlijk niet den snipper zien, maar vroeg aan verscheidene kellners of zij soms een paar dagen tevoren een mooie jonge vrouw in de launge een brief hadden zien schrijven.

En de kellners antwoordden steevast, dat er in dat vertrek geregeld op zijn minst een vijftigtal menschen aanwezig waren, en dat daaronder wel een mooie vrouw zal zijn geweest, en waarschijnlijk zelfs wel meerdere!

Geen hunner echter had daar in het bijzonder op gelet.

Raffles wilde zijn onderzoek al weer opgeven, toen een piccolo op hem toetrad, die iets van het gesprek had opgevangen, en hem nu aan zijn overjas trok met de woorden:

— Misschien kan ik U wel helpen, mijnheer! Ik moet zorgen dat er altijd genoeg papier is, en ik doe boodschappen! Wanneer moet dat briefje geschreven zijn?

— Nu, in ieder geval, denk ik, in den loop van eergisteren! Waarschijnlijk 's avonds.

De jongen stond een oogenblik na te denken, en plotseling kreeg Raffles een inval.

Hij haalde den grootsten snipper papier uit zijn zak, liet die aan den jongen zien, en vroeg toen:

— Herken je misschien dat schrift?

Het was een karakteristiek handschrift, groot, met zware, ronde letters, en de jongen had het nauwelijks gezien, of hij zei opgewonden:

— Natuurlijk ken ik dat schrift! Het stond ook op de enveloppe, die ik moest afgeven!

Raffles begreep dat hij eindelijk op een spoor was, de moeite van het volgen waard. Hij wist zich echter volkomen te beheerschen, toen hij den piccolo rustig vroeg:

— Die dame gaf jou dus een briefje om te bezorgen — hier in het hotel?

— Ja, mijnheer! Voor een van onze gasten!

— Is die hier op het oogenblik?

— Voor zoover ik weet, niet, Mijnheer! Van nacht is hij in ieder geval niet bij ons geweest!

— Logeerde die man hier al lang?

— Twee dagen mijnheer!

— Beschrijf hem mij eens!

— Hij kan wel een jaar of zestig geweest zijn, mijnheer! Hij had een heelemaal kaal hoofd,

met een beetje grijs haar boven zijn ooren. Zijn oogen waren donker. Hij was tamelijk groot.

— Was zijn gebit volkomen gaaf ?

— Op een tand in zijn bovenkaak na ! Die was met goud opgevuld !

— Hoe heette die man ?

— Hij had zich ingeschreven als Douglas Mayfair.

— Was hij rijk ? Welk beroep gaf hij op ?

— Geen beroep, mijnheer ! En hij gaf goede fooien.

— Heeft hij in den tijd dat hij hier logeerde bezoek ontvangen ?

— Nooit ! Hij had ons ook streng bevel gegeven, niemand op zijn kamer toe te laten, onder geen enkele voorwaarde.

— Het is duidelijk, de man heeft voor iets of voor iemand in doodelijke angst gezeten, en het slot heeft maar al te duidelijk aangetoond hoe zeer hij daar gelijk in had ! mompelde Raffles voor zich heen. Die pruik en dat verbod om iemand bij hem toe te laten spreken boekdeelen ! in zekeren zin moet hij dus zijn einde hebben voorzien !

Hij richtte zich opnieuw tot den piccolo met de vraag :

— Kende je de vrouw, die hier het briefje voor hem schreef ?

— Neen, ze was hier nog nooit geweest.

— Was ze alleen ?

— Neen, ze had een heer bij zich. Zij hadden beiden mijnheer Mayfair te spreken gevraagd, en toen zij hoorden dat hij er niet was, schreef de dame het briefje.

— Beschrijf hem eens, als een flinke jongen ! hernam Raffles, en hij liet een dollarpapiertje voor de oogen van den jongen heen en weer bewegen.

— De dame was wel een half hoofd groter dan de heer, en erg mooi — maar ze had eerlijk gezegd rood haar ! Heele groote oogen, van zoo'n rare kleur — net zeewater ! Zoo groen, zal ik maar zeggen ! Ze droeg prachtige kleeren, en ze was ook erg opgemaakt. Zoo'n klein hoedje van zilverdraad droeg ze, met een groote veer eraan — van een struisvogel. De meneer

had een rond, bleek gezicht met een heel klein zwart snorretje onder zijn neus. Zwart haar, en in het midden een scheiding. Maar die is hier wel eens een enkelen keer vroeger geweest. Josef zegt dat hij een bootlegger is.

— Wie is Josef ? vroeg Raffles glimlachend om den ijver van den knaap.

— Dat is de oberkellner, mijnheer !

— Heeft die den man met het bleeke gezicht dan ook op dien avond gezien, eergisteren ?

— Dat niet ! Hij had me dat al vroeger verteld ! Josef is altijd heel aardig met me. Ze zijn hier maar even geweest — om het briefje te schrijven.

— Je hebt me goed ingelicht, jongen ! Hier is wat voor je moeite ! Vertel me alleen nog maar, wanneer je dat briefje hebt afgegeven !

— Wel, direct nadat ze weg waren, mijnheer ! Want mijnheer Mayfair was nog op zijn kamer — maar dat had ik juist niet mogen zeggen !

— Las hij het briefje, waar je bij was ? Scheen hij het handschrift te herkennen ?

— Het laatste geloof ik wel ! Maar met lezen wachtte hij, tot ik weer weg was !

Raffles tikte den jongen lachend op den wang, en zei toen :

— Je bent een heel schrander kereltje ! En je kunt nog een paar van die papiertjes verdienen, op een heel gemakkelijke manier ! Je waarschuwt me, onmiddellijk wanneer diezelfde man met zijn bleek gezicht of die vrouw of beiden hier eens mochten komen opdagen — wat intusschen niet heel waarschijnlijk is. Hier heb je het telefoonnummer dat je kunt opbellen. Verlies het niet ! En praat daar ook met niemand over. Het is een zaak van belang. Maar ik geloof wel dat ik zal kunnen vertrouwen ! Je bent een flinke vent.

Raffles liet den jongen in een gelukzaligen gemoedstoestand achter, en verliet het hotel, en hij wist, dat hij groote vorderingen had gemaakt in zijn onderzoek.

Die kleine snipper briefpapier zou voor een zekere dame met rood haar en zeegroene oogen en voor een heer met een bol gezicht en een zwart snorretje wel eens zeer onaangename gevolgen kunnen hebben !

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret” !

HOOFDSTUK IV.

HET NACHTRESTAURANT.

Precies op den afgesproken tijd trad Brand binnen in de bar van het Carlton Hotel, waar hij, behalve Raffles, nog slechts weinige heeren aantrof, enkelen vergezeld van hun dames, die op hooge krukken voor de toonbank zaten, en kalmpjes hun cocktails dronken, alsof er een geheel Amerika nooit van een drankwet was gehoord.

Alle bezoekers evenwel wisten, dat een enkele handgreep van den bartender voldoende was, de glazen plank waarop de flacons met het verboden goede stonden, in den wand te doen verdwijnen.

Het blad van de toonbank kon opklappen, en zoodra er vrees bestond voor een overval was een lichte druk op een knop voldoende, alle consumptie met het omklappende blad uit het gezicht te doen verdwijnen.

En toch had het Carlton Hotel een zeer goeden naam! En het werd bezocht door deftige en rijke gasten. In vroegere jaren zou de eigenaar er niet aan gedacht hebben, zulke geheimzinnige mechaniekjes in zijn bar te laten aanbrengen, en dat het nu „een honden- en apenspel” was geworden, zooals hij het zelf noemde, dat was alleen de schuld van de droogleggers!

Brand vond Raffles in een stil hoekje zitten, en hij liep dadelijk op hem toe, en zeide:

— Ik geloof, dat ik je een bericht van waarde kan overbrengen, Edward! Achter de vitrage heb ik kunnen zien hoe wel een uur lang een tweetal nogal verdachte kerels op den loer stond, en het huis en een deel van het viaduct in het oog hield. Hun auto wachtte wat verder. Zij kwamen pas om een uur of drie, en vertrokken om vier weer. Ik was er als de kippen bij, sprong op mijn motorfiets, en joeg achter hen aan, en zij lieten mij wel een drie kwartier jakkeren, voor ze eindelijk stopten voor een groote garage in de veertigste straat. Ze kwamen er gauw weer uit, en gingen te voet nog een veertigtal meters verder, totdat ze verdwenen in een groot huis, dat er uit zag als een nachtkroeg, met een monumentale deur, die door een reus van een neger in een prachtige livreescheen te worden bewaakt. De inrichting heet

„De Longroom”.

— Daar meen ik wel eens meer van gehoord te hebben, zeide Raffles peinzend. Het ziet er van buiten heel elegant uit, en het is er ook duur — maar het is voor rijke lieden, die er alleen komen nog al gevaarlijk om daar den voet te zetten! Men fluistert van zonderlinge verdwijningen! Maar hoe het ook zij — wij zullen daar toch eens een kijkje gaan nemen — als we met ons drieën zijn, zal niemand zoo dwaas kunnen zijn, een vinger naar ons uit te durven steken!

En nu verhaalde Raffles in weinige woorden aan Brand wat hij zelf dien middag ontdekt had in de launge van het Mercurius Hotel.

— Maar dan begrijp ik niet dat men daar niet aanstonds de foto in de ochtendbladen herkend heeft! zeide Brand, toen Raffles zweeg.

— Dat is niet zoo verwonderlijk! Het gelaat van de man was geheel verwrongen in doodsangst, toen het werd gefotografeerd. Wij weten nu zeker, Brand dat wij hier met een bloedige wraakneming te doen hebben. De ongelukkige, die den naam Mayfair opgaf bediende zich zelfs van een pruik, zeker in de hoop, zich daardoor onkenbaar te maken! De kerel die hem zocht was een dranksmokkelaar, volgens den oberkellner van het hotel. We mogen dus gerust aannemen, dat die Mayfair iets dergelijks was, en een slag heeft geslagen, waarvan hij de opbrengst had moeten deelen met een compagnon, hetgeen hij heeft nagelaten — en dat is volgens de statuten van alle smokkelaarsbenden een halsmisdaad! Misschien had hij ook nog wel meer op zijn kerfstok. Hoe dit zij — de kring van ons onderzoek heeft zich al weer nauwer dicht getrokken! En van nacht gaan wij eens een kijkje nemen in de Longroom! Wie weet wat dat onderzoek aan het licht brengt!

— Als wij de politie eens eenvoudig mededeelden wat wij hebben ontdekt?

Raffles maakte een afwerend gebaar, en zeide hoofdschuddend:

— Die houd ik er liever zoo lang mogelijk

buiten! Het spijt mij — maar de politie in de groote steden van Amerika is helaas niet steeds volkomen betrouwbaar! Al te veel beambten laten zich omkopen, voor bedragen die tusschen de twintig duizend en de honderd duizend dollar liggen. Daarenboven — het is mij niet alleen om de bestraffing het is mij ook om buit te doen! En als wij er de politie bijhalen, hebben wij alleen de magere voldoening, dat een paar schurken hun gerechte straf ondergaan — en dat is nog niet eens zoo heel zeker! Komaan Brand — laten wij gaan! Ik weet een klein en goed Fransch restaurant hier dichtbij, waar wij, zooals wij nu gekleed zijn, heel goed met Henderson kunnen gaan eten. Dan zullen wij ons echter als fijne gentlemen moeten kleeden, want anders krijgen wij geen toegang in die deftige gelegenheid!

Raffles betaalde zijn vertering, en de twee mannen verlieten de bar. Buiten vonden zij Henderson, die niet in uniform was, en die geduldig zat te wachten achter het stuur van een groote snelle auto. Zij reden vlug naar een parkeer plaats, lieten de auto daar achter, en traden toen het eenvoudige Fransch restaurant binnen, waarvan Raffles gesproken had.

De eigenaar, de kok en de kellners waren alle Franschen, en zij dineerden er voor weinig geld zeer goed.

Zij kochten er een paar avondbladen van een krantenjongen, die even was komen binnenstormen, maar geen ervan bevatte nieuwe bijzonderheden over den moord in den trein. Nog enkele dagen, en deze misdaad zou zeker gevoegd moeten worden bij de lange reeks onopgehelderd en ongestraft gebleven wandaden in de reusachtige wereldstad!

Het was omstreeks acht uur toen zij naar hun eigen hotel reden, in een stille, tamelijk afgelegen straat niet ver van East River gelegen. Daar verkleedden zij zich.

En nu pas, nu ook de reus in de rok gestoken was — een dracht die hem bitter weinig aanstond, en waarin hij zich steeds onbehagelijk gevoelde — werd Henderson door Raffles op de hoogte gesteld, niet alleen van hetgeen er gebeurd was, maar ook van wat men voornemens was.

Voor alle zekerheid stak ieder van de drie mannen een kleine, platte browning in zijn binnenzak — dat is de eenige plek waar het wapen niet zoo spoedig opvalt, wanneer men in de rok is gekleed — en daarenboven voorzag Raffles zich nog van enkele kleine voorwerpen die misschien wel dienst zouden kunnen doen

in een huis, als dat, wat hij nu wilde gaan bezoeken.

Hij wist zeer wel, dat hij zich in een gevaarlijke onderneming ging begeven. De Longroom stond bij de politie slecht aangeschreven. Zij had er reeds een paar malen een inval gedaan, zonder dat dit resultaat had opgeleverd. Spionnen of verraders hadden waarschijnlijk den eigenaar gewaarschuwd, en bijtijds hadden alle gezochten zich langs een sluipweg in veiligheid kunnen brengen.

Eens had de politie als gevolg van een razzia wel een veertigtal vrouwen van verdacht allooi en mannen zonder bepaald beroep in een snelle greep weten te vangen — maar nog geen uur later was er bij de politie een waarborgsom gestort, gelijkstaande met een burgermanfortuin, en men moest noodgedwongen, en krachtens de wet den geheelen troep weer op straat zetten.

Naderhand bleek dit geld te zijn betaald door een zekeren Lou Perkins. En verder kwam nog aan het licht, dat het hem er slechts om te doen was geweest, twee van de arrestanten dadelijk weer op vrije voeten te krijgen. Hij had die echter niet met name wenschen te noemen, en daarom ook maar voor de achtendertig anderen betaald, ofschoon die hem geen sikkepit konden schelen!

Dit was wel voldoende om aan te toonen, over welke geldmiddelen dit zeer beruchte heerschappij beschikte, tegen wien de politie nog nooit bewijzen had kunnen verzamelen, sterk genoeg om hem voor den rechter te dagen.

En al dat geld had hij gestolen, en door roof, moord, afpersing en allerlei bedrog verzameld.

Er werd gefluisterd dat hij een van de voornaamste kapiteins was van professor Shirley den geheimzinnigen bende aanvoerder, van wie zelfs geen persoonsbeschrijving bestond omdat geen enkele politiebeampte hem ooit gezien had.

Henderson had zwijsend naar de geheele uiteenzetting geluisterd en in zijn zak omvatte zijn sterke vuist den kleinen knuppel van gummi, lood en riet, die in zijn hand een verschrikkelijk wapen was.

— En nu wordt er zeker een robbertje gevocht, Mylord? vroeg Henderson, toen Raffles eindelijk zweeg.

— Dat denk ik haast niet, James! antwoordde Raffles met een glimlach. Het zal voor van avond wel blijven bij een kleinen verkenningstocht. Zijn wij gereed? Op marsch dan.

Brand bestuurde ditmaal, daar hij de plek

het best kende, de groote auto, die een plaatsje kreeg in een garage, schuin tegenover den ingang van de Longroom gelegen.

Boven de deur van het groote huis schitterde de naam nu in schel witte lichtletters. De wachtpost scheen voor den avond te worden verdubbeld. Het was nu niet een neger, maar het waren er twee, evengroot en even blinkend die aan weerszijden van de breede deur hadden post gevat.

Die deur stond nu wagenwijd open. En verleende toegang tot een helder verlichte vestibule.

Het nachtlokaal moest uit een ruime beurs zijn ingericht. De wanden waren beschoten met kostbare houtsoorten. De vloer was ingelegd met kleine stukjes verschillend gekleurd marmer, en de breede trap naar de eerste verdieping bezat een leuning, die een meesterstukje was van smeedkunst. Links en rechts gaven deuren toegang tot talrijke vertrekken. Er werd gespeeld, er werd gedanst, er werd ook gedronken — whisky, wijn, en ook champagne.

Langs de trap bewogen zich reeds verscheidene bezoekers, allen zeer elegant gekleed. De leek, die daar toevallig zou zijn binnen getreden, zou zeker zeer ontsteld zijn geweest, als men hem had meegedeeld, dat op zijn minst een tiende gedeelte en waarschijnlijk nog heel wat meer van die duur gekleede heeren behoorden tot de afschuwelijkste misdadigers van de groote wereldstad, en dat er geen bij was, of hij had in zijn binnenzak het moordwapen, bestemd, om zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen, als hij mocht begrijpen dat het einde was gekomen, en dat de politie eindelijk voldoende bewijzen tegen hem had.

En de helft van de dames, die daar zoo elegant en opgewekt babbelen de trappen bestegen waren gewone dievenmeiden, soms van de ergste soort, maar een geheel ander slag dan die men bij voorbeeld in de misdadigerswijken van Parijs aantreft. Dit heeft een zeer eenvoudige oorzaak. De Amerikaansche drankwet is er zelve de oorzaak van geweest dat er in den smokkelhandelhandel tientallen millioenen verdiend worden, en het is dus niet te verwonderen, dat de medeplichtigen of de vriendinnetjes van de leden in de smokkelaarsbende veel geld kunnen besteden aan hun uiterlijk.

De drie mannen waren rustig de trap opgegaan, zonder gebruik te willen maken van de lift. Op deze wijze konden zij meer op hun gemak de omgeving eens opnemen.

Raffles had dadelijk gezien, reeds bij het

binnenkomen, dat er bij een der deuren gelijkvloers een bediende op wacht stond. Deze man onderzocht met een scherp blik de gelaatstreken van iedereen die zijn richting uitkwam. Achter die deur bevond zich dus waarschijnlijk iets, wat niet voor den eersten den besten bestemd was. Misschien werd daar wel vergaderd of beraadslaagd door dranksmokkelaars, die volstrekt niet gestoord mochten worden.

Tot twee malen toe werd een paartje, dat daar zeker niet thuis was, en bij ongeluk op die deur toeliep, beleefd maar nadrukkelijk door den drempelwachter terug gewezen.

Een andere deur, dat wist Brand met zekerheid, gaf toegang tot een speelzaal.

Daarboven echter bevond zich de groote souperzaal, waarbij een tooneel hoorde, van alle moderne uitvindingen voorzien, en die met een breede trap in verbinding stond met de zaal. Aanstonds zouden daar de mooie dansmeisjes, komen afdalen, om haar lenige lichamen voort te schuiven tusschen de tafels en stoelen door. En hun kleine voeten laten trippelen op de wijnroode loopers op de breede gangpaden.

Het was juist in deze zaal dat Brand Raffles en Henderson binnentraden, geheel en al met het uiterlijk van rijke lieden, die alles van een wereldstad willen zien.

Zij hadden een stap of tien gedaan toen Raffles zich plotseling naar Brand omwendde en op gedempte toon zeide :

— Apropos, weet je heel zeker, dat de kerels die het huis bespioneerden onder het viaduct je niet hebben gezien, toen je hen begon te achtervolgen ?

— Neen, dat weet ik niet zeker — ik acht het alleen maar onwaarschijnlijk ! antwoordde Brand.

— Nu, die mededeeling komt wat laat ! Wij moeten er dan maar het beste van hopen. Wij zijn in het hol van den leeuw, en in ieder geval met ons drieën.

Zij gingen langzaam verder. Er zaten al vrij wat bezoekers aan de ronde tafels, met kostbaar damast bedekt, en waarop hier en daar reeds de champagne in fijne kelken parelde, alsof er in de Vereenigde Staten nooit een Pussyfoot had geleefd.

Nu en dan wendde hier en daar een bevallige maar sterk opgemaakte vrouw met veel juweelen maar weinig kleeren het hoofd om, en keek naar de drie vreemdelingen.

Het was dadelijk te zien, dat bijna al die

lieden elkander kenden. Er werden grappen en allerlei opmerkingen geroepen van het eene tafeltje naar het andere soms over twintig hoofden heen, en in een taal, doorspekt met allerlei wonderlijke Bargoensch. Slechts de ingewijden kon den het begrijpen — en Raffles begreep het uitnemend.

Hij merkte ook nog iets anders op. Die menschen leken allen zeer opgewekt en vroolijk. Maar er was een zekere gedwongenheid in die blijde stemming, iets dat niet echt was. Er lag een zekere spanning op de gezichten. En nu en dan hoorde Raffles een gesmoorden vloek vlak bij zich.

De drie mannen gingen langzaam verder, om zich een plaats uit te zoeken, zoo dicht mogelijk bij het tooneel, waar natuurlijk bijna alle tafeltjes al bezet waren.

En plotseling boog hij zich naar Brand toe, en fluisterde hem in, zonder dat evenwel een spier op zijn gelaat bewoog:

— Daar zitten zij! Kijk niet onmiddellijk! Bij die zware, vergulde pilaar, niet ver van het orkest! Rood haar en groene oogen voor de vrouw — een dik, bleek gezicht en een zwart snorretje voor den man!

Brand wist zijn nieuwsgierigheid te bedwingen en pas even later keek hij in de aangeduide richting. En waarlijk, daar zat een vrouw, die zeker de aandacht waard is! Haar haar was niet vuurrood maar van dat rossige blond, dat zoo menigmaal geschilderd is door den Italiaanschen grootmeester van het palet, door Titiaan. En het was een natuurlijke kleur — hier had de kunst niet de behulpzame hand behoeven te bieden. Haar oogen hadden een eigenaardige, zeer groene kleur. Brand vond, dat het echte luipaardenoogen waren. Zij waren groot en rond. De vrouw was sterk geblanket. De wenkbrouwen waren tot een dun streepje bijgeschoren, en de oogkassen waren lichtblauw beschilderd. Het was een zeer mooie pop — maar het was niet onverdeeld aangenaam, met die pop te spelen, dat was op den eersten blik te zien!

De man die naast haar zat en nu en dan schijnbaar onverschillig een paar woorden met haar wisselde was veel kleiner dan zij, en op het eerste gezicht maakte hij den indruk van sulligheid. Er viel weinig te lezen op het bleek gelaat. Maar als men dichterbij kwam, en eens goed in de oogen keek, dan schrok men.

Het waren wreede, stekende oogen, en hun blikken werden meestal verborgen achter de dikke, neergeslagen oogleden. Hun eigenaar

vermeed het meestal, dengeen met wien hij sprak regelrecht aan te zien. Gebeurde het echter, dan moest de aangesprokene wel het gevoel hebben, alsof hij keek in de oogen van een slang.

Er zat nog een tweede man aan hetzelfde tafeltje, die blijkbaar tamelijk veel gedronken had, en voortdurend lachte.

Alle drie rookten, en alle drie hadden een glas champagne voor zich staan. Zij zaten dicht bij het gangpad. De vrouw keek vluchtig even naar Raffles, toen de drie mannen voorbijwandelen.

En een oogenblik later vond het drietal een tafeltje, waarvan juist een paar heeren waren opgestaan. Een kellner in een smetteloos wit buisje met vergulde knopen kwam hun bestelling opnemen. Een kleine jazzorkest speelde zacht en beschaafd. Er hing een zoete geur in de zeer groote zaal, die een onregelmatige vorm had, een geur van fijne tabak, dure spijzen en parfums.

Men kreeg den indruk van een heel duur maar volkomen onschuldig nachtrestaurant, zooals er zooveel zijn in de groote wereldsteden. En toch wist Raffles met zekerheid dat zij daar zaten in een van de meest beruchte roofholen en speelhuizen van geheel New York. De eigenaar was zooeven binnengetreden en liet zijn blikken onderzoekend in het rond gaan. Een kleine, maar zwaar gebouwde Italiaan met breede kaken en blauwachtige wangen, het haar zwart en glimmend als gepolitoerd ebbenhout.

De zaal had aan een kant een soort van gaanderij, die door zware, vierkante zuilen gedragen werd. Daaronder bevonden zich een viertal deuren, hoog en breed.

Tegenover deze gaanderij waren diepe nissen, die alleen een hoog boogvenster hadden, waarvoor nu de gordijnen gesloten waren, en ook daar stonden tafeltjes.

Juist toen de kellner het bestelde gebracht had, ging het scherm van het tooneel op, en een kleine revue begon, met uitstekende dansers en een duur betaalden komiek.

Men was ongeveer halverwege toen er bij een der ingangen van de zaal plotseling een zekere beweging scheen te ontstaan.

Aller oogen gingen dien kant uit ofschoon bijna niemand zich verroerde. De rook uit de sigaretten kringelden langzaam naar het hooge plafond. Hier en daar bracht een slanke arm traag en elegant een glas champagne aan geverfde lippen.

Boven aan de breede trap van drie treden was een zeer groot man verschenen, op de hielen gevolgd door een tweede, die bij hem geheel in het niet zonk, ofschoon hij meer dan middelmatig groot was.

Die verschijning op zichzelf maakte reeds een eigenaardigen indruk. Want de groote man was niet in rok, en maar heel eenvoudig gekleed, in een wijd, veel gedragen colbert, een broek waar de vouw reeds lang uit verdwenen was een lage boord met een confectiedasje en een slappe, ronde vilthoed, schuin op een oor geplaatst. De man had een breed gezicht, en kleine, maar buitengewoon scherpe oogen.

Daarboven welfden zich twee ruige, dikke wenkbrauwen.

De man stond onbewegelijk stil, met beide handen in de zakken, wijdbeensch. De voorstelling ging door, de muziek bleef spelen, en toch voelden de drie mannen daar aan hun tafeltje dat de spanning plotseling nog vermeerderd was.

Niemand sprak meer, niemand lachte.

En Raffles die een zeer fijn gehoor had, hoorde een vrouw dicht bij zich aan haren begeleider vragen:

— Ik moet zeggen dat hij durft! Heelemaal alleen, met een lilliputtertje bij zich! Wat zoekt de hond hier?

De aangesprokene haalde alleen maar de schouders op. Terwijl zijn oogen vol haat rustten op den grooten, breedgeschouderden, slordig gekleeden man daar boven aan de trap.

Deze had zijn blikken onderzoekend door de geheele zaal laten gaan, schijnbaar zonder te merken, dat hij het middelpunt was van ieders aandacht, en daalde toen de drie treden af. Zijn metgezel bleef op de verhooging. Ook hij had een hand in zijn zak.

En nu begon de nieuwe gast langzaam een rondwandeling, nu en dan stilstaande bij een tafeltje. Een paar malen greep hij met een gullen lach het keurig opgemaakte haar van dezen of genen bezoeker beet, die met den rug naar hem bleef toezitten, en draaide met een ruk diens gezicht naar zich toe.

— Verdraaid nog toe! Hij wordt werkelijk te lastig! hoorde Raffles weer naast zich mompelen.

— Hij drijft de onbeschaamdheid wel wat ver, dat is zeker! werd er fluisterend van een anderen kant gemompeld.

— En niemand schijnt den moed te hebben er voor goed een einde aan te maken! zeide de eerste spreker weer. Wij laten ons als school-

jongens door dien bloedhond van de politie ringelooien! Zij hadden er hem beneden dadelijk moeten uitgooien! Weet jij niet wien hij zoekt?

— Iedereen weet het! Hij zoekt „Black Jerry”. Het is om die zaak in de vier en twintigste straat. Maar Black Jerry is er niet.

De muziek speelde heel zacht verder. En niemand sprak meer. Maar niemand verloor ook die langzaam rondwandelende, groote gedaante uit het oog.

Plotseling klonk er weer gerucht bij de verhooging. Een man van een jaar of veertig, in de rok, rolde van de drie trapjes af, slaakte een soort van snik en bleef liggen. Boven op de verhooging stond de helper, met een soort van knots in de hand, en stak juist de revolver in zijn zak, die de getroffen man had moeten prijsgeven, toen de knots hem op het hoofd trof, juist op het oogenblik dat hij den detective verraderlijk van achter een pilaar in den rug had willen schieten!

Deze had zich bliksemsnel omgewend, en op hetzelfde oogenblik hield hij in de rechterhand een zeer groote revolver, die hij uit een binnenzak van zijn slordig colbertje had gehaald, zoo vlug, dat niemand het gebaar had gezien.

Niet ver van het orkest zat een groepje van zeven personen. Op den grond, half op den rooden looper stond een groote koelemmer, waarin twee flesschen champagne waren geplaatst. Een man met geel haar bukte zich heel langzaam, met zijn servet in de hand.

En tusschen twee vrouwen door, die onbewegelijk bleven zitten, kwam die hand langzaam weer omhoog.

Maar de detective moest een zesde zintuig hebben. Sneller dan het weerlicht draaide hij zich op zijn hielen om, en nog onder het draaien vuurde hij.

De heer met het servet kwam niet uit zijn gebukte houding meer overeind. Integendeel, hij neigde zich heel langzaam voorover, de browning kwam onder het servet te voorschijn en viel kletterend tusschen de twee flesschen champagne en toen strekte de man met het gele haar zich bedaard op den grond uit, alsof hij ging slapen. En hij sliep ook — voor eeuwig. In zijn voorhoofd was een klein, rond gat. De muziek speelde heel zachtjes door, en de blauwe wolkjes uit de sigaretten stegen in stille spiralen naar de hooge, geweldige zoldering. Op het tooneel dansten de achttien girls. En over den rooden looper stroomde een dun straaltje bloed, dat er bijna niet van te onderscheiden was.

HOOFDSTUK V.

HET AANGRENZENDE HUIS.

Brand verwonderde zich over de onbeweeglijkheid van al die menschen, ook na het schot. Die kalmte was vreeselijk. Niemand scheen zich het lot van den man met het gele haar aan te trekken.

Maar nu stond de man met het zwarte snorretje op, nadat de vrouw met de groene oogen driftig op zachten toon tot hem gesproken had, en zei, van zijn plaats af:

— Zou je niet eens ophouden met die grapjes, Dave Carroll? Wat wil je van ons? Wat kom je doen?

— Dat moest je begrijpen, je weet heel goed dat ik naar Black Jerry zoek, Lou! antwoordde de detective rustig. Ze hebben mij gezegd dat hij hier was. En wees voorzichtig — ik heb van avond een vlugge hand van schieten! Laat ik geen verdachte beweging zien, want je weet hoe haastig gebakerd ik ben!

En hij liep verder, nu en dan zich plotseling omwendend, en nu met een revolver in iedere vuist ter hoogte van zijn heupen, klaar tot vuren. Nu en dan sloeg hij een zijpad in, en keek scherp in alle gezichten. Zoo kwam hij ook bij het tooneel, en bij het tafeltje, waaraan de man met het bleeke gezicht weer was gaan zitten.

Op onbegrijpelijk snelle wijze verdwenen de beide schietwapens weer in hun schuilplaatsen, en onbekommerd, zonder een spoor van vrees zette Dave Carroll zich ongevraagd naast de vrouw neer, en begon lachend:

— Nog altijd mooi en opgewekt, Daisy en geen blik over voor den armen Dave? Heb ik jou niet altijd netjes behandeld?

De vrouw had hem kortaf den rug toegedraaid, en zei over haar schouder terwijl ze hem een wolk tabak in het gelaat blies:

— Maak een ander gelukkig met je gezelschap! Wij hebben hier niet naar je gevraagd!

— Niet erg hartelijk Daisy! Ik dacht dat ik beter verdiend had! hernam de detective zuchtend. Hij wierp zich achterover in zijn stoel, met de duimen in de armsgaten van zijn vest, dat in plooiën zijn machtige bosrt omspande, keek eens naar den lachenden man, die nog altijd,

lachte maar tamelijk valsch, en liet nogmaals zijn kleine, doordringende oogen rondgaan,

Toen stond hij plotseling weer op, en zeide:

— Die beste Jerry schijnt er niet te zijn! Het is mij een raadsel — maar ik heb me zelf kunnen overtuigen, niet waar? Dag jongens — tot ziens, en beter jullie je leven!

En even langzaam als hij gekomen was, zonder een spoor van vrees of onzekerheid liep hij weer terug langs het middenpad, en toen hij bovenop de verhooging stond draaide hij zich nog eens om, nam op ironische wijze zijn vormelooze vilthoed af, gaf zijn assistent een por in de zijde, en was op hetzelfde oogenblik verdwenen.

En met den detective verdween ook de spanning. De stilte werd verbroken, en er werd druk, op gesmoorden toon gesproken.

Boven alles uit klonk de scherpe stem van de roodharige vrouw, die riep:

— Moet het daar op den looper blijven liggen? Laat het weghalen Lou!

De man met het zwarte snorretje naast haar wenkte een paar kellners, sprak even met hen, en zij namen den doode op, en droegen hem onverschillig weg, zonder dat er ook maar eenige aandacht aan het geval werd gewijd.

De man met het gele haar had zijn kans gewaagd, hij had verloren en alles was eerlijk in zijn werk gegaan.

De vrouw die bij hem had gezeten, alleen was opgestaan, en volgde met gebogen hoofd en doodsbleek het kleine troepje naar buiten — de twee levende kellners en haar dooden minnaar.

Een man kwam van het buffet, met eenemmer en wat water en wischte met een spons het bloed af, dan den mooien, duren rooden looper en het incident was gesloten.

Brand zeide op zachten toon tot Raffles:

— Ik bewonder den weergaloozen moed van dien man!

— En je hebt gelijk, Brand! Men kan zich evengoed in het hol van een leeuwenfamilie wagen! Ik moet zeggen dat men hier in New York wel wat ver gaat! Zelfs bij ons in Londen,

in de wijk van Soho, is men toch een weinig spaarzamer met kogels! Ik heb den naam van Dave Carroll vaker gehoord. Hij is van de stoutmoedigste en slimste politiebeambten in deze stad. Maar daareven heeft hij toch naast onze roode Daysy gezten, zonder te weten dat zij medeplichtig is aan den moord op Mayfair, of hoe de man dan anders mag heeten. Ware het anders, dan zou hij haar en de man die bij haar soort, wel dadelijk hebben gearresteerd!

— Misschien durfde hij dat niet wagen, in een volle zaal met vrienden van dien kerel!

— Dan had hij gemakkelijk twintig of als het moest dertig man agenten kunnen meenemen! Neen, hij vermoed niets, Brand! En jammer genoeg was het oogenblik er niet naar, om hem op de hoogte te brengen! Zelfs met ons vijven hadden wij zeker niet veel uitgericht tegen de vijftig of zestig kerels die hier zitten, deftig en elegant — maar ieder met zijn schietwepens onder het onmiddellijke bereik van zijn hand!

— Maar het is onbegrijpelijk, Mylord, dat zulke dingen kunnen bestaan! liet Henderson zich eensklaps hooren. Hoe durven die bandieten dat doen?

— Omdat zij bij elkander hooren, James, antwoordde Raffles. De een zal den ander nooit verraden. Als die man met het gele haar tijd had gekregen om te schieten, en Dave Carroll geraakt had, dan zou die zaak nooit voor een rechtbank zijn gekomen, want er zou in de geheele zaal geen enkele getuige te vinden zijn, die hem had zien vuren! Maar ik geloof dat ons eigenaardig paar aanstalten maakt om te vertrekken! Ik zou wel graag eens weten, waar ze zouden blijven! Zie je kans, Brand hen na te gaan, zonder zij het merken?

— Dat geloof ik haast wel! Blijf je hier op mij wachten?

— Ja. Ik geef je een half uur. Laat je vooral niet te veel zien. Wij moeten voorzichtig zijn.

Lou had een bontmantel opgenomen, die over een stoel had gehangen, en legde die om de schouders van Daisy. De lachende heer scheen ook te willen opstaan, maar de ander zeide een paar woorden tot hem, en hij viel weer terug op zijn stoel.

Toen ging het paar heen, en Brand volgde op een veiligen afstand, en Raffles en Henderson bleven alleen.

Er verlieden omstreeks tien minuten, en daarop keerde Brand weder terug.

Er lag een uitdrukking van groote verbazing op zijn gelaat, die hij niet geheel kon verbergen,

ofschoon hij zijn best deed, er onverschillig uit te zien.

Raffles had te scherpe oogen, om niet aanstonds te zien, en hij vroeg dan ook onmiddellijk, zoodra Brand weer naast hem zat:

— Ze zijn verdwenen?

— Ja, en op een zeer bijzondere wijze! Ik weet namelijk niet waar ze ergens gebleven zijn! Het maakt den indruk, alsof zij eensklaps in de lucht waren opgelost! Ik volgde hen over dezelfde gang, die wij zelven ook volgden, en ik weet zeker, dat ik zoo zacht liep, dat niemand mijn schreden kon hooren. Zij waren omstreeks vijftig schreden voor mij uit. Ik kon het niet hooren, maar ik zag hoe zij op gedempten toon met elkander redetwisten. Ook daardoor hadden zij het zoo druk, dat zij niets bemerkten van mijn achtervolging. Niet ver van de trap sloeg de man een zijgang in, en de vrouw volgde hem op de hielen. Ik begon dadelijk harder te loopen, nog altijd zonder eenig leven te maken, en met het doel, hen niet uit het oog te verliezen.

— Maar je kwam te laat? vroeg Raffles met een glimlach.

— Geraden! Toen ik voorzichtig om den hoek keek zag ik niemand meer. De gang was vrij lang, en het komt me onmogelijk voor, dat zij hem in die paar seconden, welke ik noodig had om den hoek te bereiken haar geheel ten einde konden loopen, tenzij zij renden — en naar zooiets zag de man er niet uit, en de vrouw nog veel minder.

— Waren er deuren in de gang?

— Twee!

— Je hebt natuurlijk getracht te zien, wat er achter die deuren was?

— Dat spreekt vanzelf! Ze waren beiden stevig op slot! En toch geloof ik niet, dat ze door een van die deuren zijn binnen gegaan, want dan had ik stellig het openen en het sluiten moeten hooren — het laatste vooral. Het was zeer stil op die plek, en het komt me ondenkbaar voor, dat men zonder eenig leven te maken een deur kan open doen, en ze vervolgens met een sleutel of met een grendel sluiten, zonder dat er iets van gehoord wordt!

— Nu, ik heb het wel eens gedaan! merkte Raffles met een fijn glimlachje op. Het is waar, dat dit onder geheel andere omstandigheden gebeurde. Ik had dan alle reden om geen leven te maken! Die reden bestond hier niet, want Lou wist niet dat hij gevolgd werd! Het is vreemd — maar het is niet onverklaarbaar!

De man is zonder twijfel een intieme vriend van Paolo Bartolo, den eigenaar van deze inrichting. Wanneer hij tenminste niet zelf de eigenlijke bezitter is! En nu komt het meermalen voor, dat de vrienden van den huize van zulk een cabaret in staat worden gesteld, snel en veilig de straat te bereiken, langs een sluipweg, alleen aan hen bekend. Er wordt dan eenvoudig een muur doorgebroken, en men verbergt de opening achter een paneel dat er onbewegelijk uitziet voor den leek, en toch beweegbaar is!

Raffles zweeg, zat een oogenblik in gedachten verzonken, en zeide toen:

— Ik zal niet rusten voor ik dit doorgrond heb, en die man heb gestraft!

— Kunnen wij niet uitvinden waar hij woont?

— Waarschijnlijk wel, maar dat zou heel wat tijd in beslag nemen! Als het kan, wilde ik het van nacht nog alles regelen.

— Zonder de politie?

— Zeker! Die wilde ik er pas in de laatste plaats bijhalen! Zij is nogal nieuwsgierig uitgevallen, en zou wel eens al te veel belang kunnen gaan stellen in onze daden en in onze persoon!

— Geloof je nog altijd dat Professor Shirley hier achter zit?

— Het lijkt op hem! Hij is er juist de man naar, om zulke sluwe misdaden te verzinnen! Het staat vast dat het slachtoffer voor achtervolgers vreesde, anders zou hij zich niet vermomd hebben. Verder moet hij Dasiy goed hebben gekend, anders zou hij stellig geen gevolg hebben gegeven aan een verzoek, zich naar een bepaalde plek te begeven.

— Is het zeker dat zij den brief geschreven heeft?

— Neen! antwoordde Raffles onmiddellijk. Die zekerheid bestaat niet, want wij hebben alleen maar een vluchtige beschrijving van den piccolo! Ik heb echter iets veel kostbaarders, en dat is een snipper van den brief! Het is nu maar zaak, aan haar handschrift te komen!

— Hoe verklaar je het, dat het slachtoffer in het privécompartment zoo onvoorzichtig was, zich alleen op te sluiten met den man, die zijn moordenaar zou worden?

— Dat is alleen maar te verklaren, als wij aannemen, dat Mayfair zijn belager in het geheel niet kende, of een vriend in hem zag! Misschien stond er iets dergelijks in den brief! In dat geval moet die vrouw met haar zee-groene oogen wel een ware duivelin zijn!

— Ik denk dat zij een willoos werktuig is

in de handen van dien Lou! merkte Brand peinzend op.

— Ik weet het niet. Daar ziet zij niet naar uit. Het is intusschen mogelijk. En nu hebben wij genoeg gepraat, en moesten wij eens trachten te handelen! Het paar kan nog niet heel ver zijn. Wij zullen trachten, den sluipweg terug te vinden!

— Maar — waarom niet aanstonds naar de straat gegaan, en getracht zijn woning te vinden? Wij kunnen hem overvallen, hem zijn buit ontrooven, en hem aan de politie overleveren!

— Raffles schudde het hoofd en zeide, terwijl hij opstond:

— Ik geloof dat je je de zaak wat al te gemakkelijk voorstelt, Brand! Je kunt er wel op rekenen, dat een man als Lou zijn huis op alle mogelijke manieren beveiligt tegen ongewenschte bezoekers. Je zeide daar dat wij de straat heel wat vlugger kunnen bereiken — maar het is volstrekt niet zeker, dat de sluipweg naar buiten voert! Het is zeer goed mogelijk dat hij voert naar een ander huis, waar de smokkelaars en het andere geboefte vergadert! Zijn we klaar?

De drie mannen liepen langzaam door de zaal, en weer werden zij nu en dan scherp opgenomen, door mannen zoowel als door vrouwen die elkander fluisterend vroegen, wie die drie onbekenden zouden zijn kunnen met hun onvervalscht Engelsch type. Vooral de machtige gestalte van den reusachtigen Henderson trok ieders belangstelling.

Raffles en zijn vrienden gingen de drie tredjes van de verhooging op, liepen door de groote draaideur, en kwamen op het portaal. Brand wees den weg. Zij bereikten den breeden hoofdingang, waar zich op dat oogenblik niemand bevond en Brand zei zacht:

— Door die dwarsgang verdwenen zij plotseling! Ik ben nog nooit zoo verbluft geweest.

Zij liepen zwijgend en haastig door de helder verlichte gang, totdat aan de dwarsgang, die slechts door een paar zwakke electrische lampen verlicht werd.

Ook hier lag een dikke looper op den vloer, die de voetstappendempte.

Raffles maakte dadelijk zijn aanvalsplan. Op zachten toon begon hij:

— Henderson, jij vat post op de plek, waar de zijgang in de hoofdingang uitkomt. Steek een sigaret aan, en houd je zoo onverschillig mogelijk, alsof je op iemand wacht. Mocht er iemand met onvriendelijke bedoelingen naderen dan geef je het bekende sein. Maar vooral geen

onvoorzichtigheden of een hardhandig optreden, want bedenk wel, dat we hier in een zeer gevaarlijke omgeving zijn, en dat men hier buitengewoon vlug met browning of revolver klaar staat.

Henderson knikte slechts, nam een sigaret van Brand aan, en plaatste zijn zwaar lichaam wijdbeens voor de tamelijke smalle zijgang.

Raffles begon onmiddellijk zijn onderzoek. Hij betastte de gesloten deur aan zijn rechterhand, onderzocht ze met groote aandacht, en zeide na eenige oogenblikken glimlachend:

— Het is geen wonder dat je deze deur niet op haar hengsels hebt hooren draaien, of een sleutel in het slot hebt hooren omdraaien. Die deur is niet van hout, maar van staal, Brand, en het is geen draai- maar een valdeur!

— Maar er zit een knop aan! protesteerde Brand, en de deur sluit nauwkeurig in de omlijsting! Waar blijft die knop dan?

— De deur gaat niet hooger, dan tot deze knop stuit tegen den bovenpost, mijn waarde! Je ziet dat hij heel hoog, abnormaal hoog is aangebracht, bijna op borsthoogte! Dat is heel ouderwetsch en wordt bijna nooit meer gedaan! Je zult trouwens wel zien dat ik gelijk heb! De zaak is nu maar, het mechaniek te ontdekken, dat de deur in beweging brengt!

— Oogenschijnlijk was de wand van de gang volkomen vlak. Hij was bepleisterd, en die pleister was zachtrose gekleurd, en er waren vakken aangebracht met behulp van dunne, groene lijnen. Hier en daar hing een ets in een fraaie, eikenhouten lijst, als eenige versiering.

Raffles stapte op den drempel, nu eens hier, dan eens daar, maar de deur bleef gesloten, Hij liep langzaam terug, toen plotseling het zachte waarschuwingsteeken van Henderson klonk.

Raffles nam onmiddellijk Brand onder den arm, en liep zachtjes pratend met hem de zijgang in, langzaam loopend en Henderson bleef op zijn post staan, en rookte kalm zijn sigaret.

Ongeveer een minuut later klonk het sein weer dat alles veilig was. Raffles en Brand keerden terug, en de eerste vroeg:

— Wat was er?

— Een paar heeren die langs kwamen, en wier gezicht me niet beviel, Mylord!

— Liepen zij zonder ophouden verder?

— Neen, zij bleven even staan, en keken eerst mij aan, en toen in de gang. Ik had al lust om te vragen, of ik soms iets droeg dat hun eigendom was, maar dat heb ik maar niet

gedaan!

— En dat is heel verstandig van je, James! zeide Raffles ernstig. Ik zeg je nog eens, dat men in dit huis uiterst voorzichtig moet zijn met zijn daden, zijn woorden, en zelfs met zijn bliken! Waar gingen die heeren heen?

— Zij liepen de trap af, Mylord!

— Nu, opgelet, verder! Kom mede, Brand!

Het onderzoek begon opnieuw, maar het duurde vijf volle minuten voor Raffles aan een der zijposten van de deur een uiterst fijn stiftje had gevonden, niet dikker dan een lucifer, en dat slechts een zeer klein kwastje in het hout leek te zijn. Eerst drukte hij erop, zonder het minste gevolg, maar toen hij het van boven naar beneden duwde, ging eensklaps de deur omhoog, zeer snel, en zonder het minste gerucht.

Brand keek verwonderd toe, en hij bemerkte dadelijk dat Raffles gelijk had gehad — toen de kruk den bovenpost bijna bereikt had, daalde de deur onmiddellijk weer omlaag, zonder dat men iets had behoeven aan teraken, en sloot weer vast in de omlijsting, en zag er nu weer uit als een gewone draaideur.

— Je ziet dat het zaak is om vlug binnen te stappen! zeide Raffles glimlachend. Die stalen deur weegt op zijn minste een ton, en het zou niet aangenaam zijn er tusschen te worden bekneld! Henderson!

De reus kwam aanloopen.

— Is er niemand te zien?

— Niemand, Mylord!

— Let dan op! Zoodra ik op dit knopje druk gaat deze deur omhoog — maar niet hooger dan omstreeks anderhalve meter! Buk je vlug en stap naar binnen, zoodra je er kans toe ziet, want de deur valt onmiddellijk uit zich zelf weer neer.

— Begrepen, Mylord!

De geoeffende vingers van Raffles moesten toch even zoeken, voor zij het kleine uitsteeksel weer gevonden hadden. Met den nagel knikte hij het om en onmiddellijk rees de deur weer op.

Tegelijkertijd traden de drie mannen binnen, waarbij zij zich moesten bukken, en nauwelijks stonden zij aan den anderen kant van den drempel of achter hen zakte de stalen deur, weer in haar sponningen neer, en scheen hen als het ware onverbiddelijk den terugweg af te snijden.

Om hen heen was het stikdonker. Toen het licht van de gang naar binnen scheen, heel flauw en onzeker, hadden zij nog juist kunnen zien, dat zij zich in een ruimte bevonden zonder venster, en zonder eenig meubel.

Brand knipte snel zijn lantaarn aan, en liet het licht in alle richtingen spelen.

Zij bevonden zich in een soort vertrek van een eigenaardigen vorm. De langste wand was hoogstens vier meters, de kortste drie, maar de zoldering was buitengewoon hoog — en nauwelijks zichtbaar bij het licht van de zaklantaarn. Van een deur viel aanvankelijk evenmin iets te bespeuren als van een venster. De vloer was van hout en van glad geschaafde planken samengevoegd. Geen kleed, steenen wanden, met gips bestreken, geen enkele versiering — volstrekt niets.

Raffles had omhoog gekeken, en zeide nu :

— Wel, dit is zeer waarschijnlijk geen woonvertrek ! Ik denk dat wij hier te doen hebben met een voormalige binnenplaats, die ter hoogte van deze verdieping van een vloer voorzien is !

— Maar een binnenplaats heeft geen zoldering merkte Brand op.

— Soms wel — van glas ! In ieder geval, men heeft hier een zoldering aangebracht, misschien om het inkijken te beletten !

— Maar ik zie nergens een uitgang !

— En die moeten er toch zijn Brand ! Zonder eenigen twijfel zijn Lou en Daisy door de stalen deur hier binnen gekomen, en dat zal wel niet geweest zijn met het doel onmiddellijk door diezelfde deur weer naar buiten te gaan ! Laat eens zien — Deze wanden zijn met gips bestreken, nog niet eens lang geleden, en de naad van een deur, hoe kunstig ook aangebracht, zou te zien moeten zijn ! Henderson knip jou ook je lantaarn eens aan ! Er is niets, zooals je

ziet ! Van de zoldering is natuurlijk geen sprake. Blijft over de vloer !

Zwijgend en volhardend begonnen de drie mannen den vloer te onderzoeken.

Na tien minuten ongeveer vond Brand in een hoek tegenover de stalen deur een klein stuk plank dat heel weinig boven de anderen uitstak. Hij drukte er met den voet op — en hij bleek de gelukkige te zijn die het verborgen mechaniek ontdekt had, want dicht bij die plek opende zich vlak bij den zijmuur een luik, en het scheelde weinig, of Henderson was in het duistere gat getuimeld, dat zich vlak voor zijn voeten opende. Het was omstreeks een meter in het vierkant, en bij het licht der zaklampen vertoonde zich het begin van een trap, die naar beneden voerde, dwars door den zijmuur heen.

Raffles liet het licht van zijn eigen lantaarn naar omlaag schijnen, en zeide toen kortaf :

— Wij gaan nu iets gevaarlijks ondernemen, vrienden, want het is duidelijk dat mijn vermoeden juist was, en dat deze sluipweg niet regelrecht naar de straat voert, maar naar het aangrenzende huis, of misschien nog verder ! En daar kunnen ons onaangename dingen wachten ! Zijn jullie bereid om die onder het oog te zien ?

— Ik heb mijn knuppel, Mylord ! zeide de reus eenvoudig.

— En ik heb een revolver en dertig extra patronen ! voegde Brand er aan toe.

— Vooruit dan — want ik heb nog wel iets meer ! zeide Raffles, en even deed een glimlach zijn dunne lippen krullen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI.

DE VIERSCHAAR.

Een kort oogenblik bleven de drie mannen in gespannen aandacht luisteren, en pas toen zij zich overtuigd hadden, dat niets de stilte verbrak, begonnen zij de afdaling.

De trap voerde onder onder het neerhangende luik door en de achterste man, Henderson, had nog moeite genoeg, zijn groot lichaam door de smalle opening te wringen.

— Moet ik het luik sluiten, Mylord? vroeg hij fluisterend?

— Ja, dat lijkt mij veiliger, James! gaf Raffles ten antwoord. Wanneer hier nog andere lieden binnen treden zouden zij het open luik zien, en misschien dadelijk alarm maken — en dan waren wij geknipt als muizen in den val!

De reus duwde zonder eenige moeite her luik weer omhoog, en het bleef vanzelf op zijn plaats, vastgehouden door een paar knippen.

De trap telde twaalf treden, en voerde, zooals reeds gezegd, dwars door een dikken zijmuur heen. Zoodra zij beneden waren, stonden de drie mannen dus in een aangrenzend huis. Zij zagen een tamelijk lange gang, voor zich, zonder eenige deur ter weerszijden maar aan het einde afgesloten.

De deur bleek echter gemakkelijk te openen te zijn met de knop.

Zoodra de indringers deze deur waren doorgegaan, stonden zij weer stil om opnieuw te luisteren.

Eerst hoorden zij niets, maar na eenige oogenblikken klonk een vaag gerucht tot hen door, waarvan zij den aard niet dadelijk konden vaststellen. Het klonk als een soort gemurmel, boven hunne hoofden.

Lang stonden zij niet stil, want de tijd drong. De deur bleek toegang te geven tot een kale kamer, eveneens zonder eenig meubel, met wanden van baksteen, en in een vandie wanden bevond zich wat zeker een laatste hinderpaal was — een deur van pantserplaat, sterk als die van een banksafe, en natuurlijk op slot, zooals Brand onmiddellijk opmerkte, nadat hij de kruk had trachten om te draaien — wat hij echter niet deed, dan nadat hij zijn rechterhand gestoken had in een handschoen van dik gummi,

die Raffles hem glimlachend had toegestoken.

Men moest nu eenmaal heel voorzichtig zijn, en deze metalen deur kon zeer wel onder stroom staan.

— Hoe komen wij hierdoor? vroeg de jonge man zacht, alsof men hem had kunnen hooren.

Raffles bekeek de deur een oogenblik met groote aandacht, en even trok zijn voorhoofd in rimpels. Het deur had een cijferslot, evenals die van een brandkast! Waarschijnlijk zou hij met zijn gevoelige geoeffende vingers de combinatie tenslotte wel gevonden hebben — maar dat kon wel een uur duren, en zooveel tijd wilde hij niet verliezen.

Hij haalde uit een binnenzak van zijn wijden regenmantel, een platte, blinken doos, opende die, en haalde er een klein voorwerp uit, dat er uitzag als een grijs worstje, aan het eene einde voorzien van wat sprekend op een muizenstaart geleek.

— Dat is de nieuwste vinding, Brand — een uiterst krachtige springstof, die echter niet met luid geraas ontploft als buskruit, maar met vernielende kracht het beste staal kan uiteenscheuren, zonder dat het meer leven maakt dan het verschuiven van een stoel! Een derde deel van dit vervaarlijke worstje zal voldoende zijn om het slot te vernielen!

En met zijn zakmes sneed Raffles met het grootste gemak een deel af van de springstof, en bevestigde dat met behulp van een stukje bindtouw aan den stalen knop van de deur vlak boven het slot. Aan het „staartje” maakte hij een ontstekingsinrichting vast, waaraan de elektrische draad was bevestigd, en met behulp van een kleine zakbatterij zou hij de vonk kunnen doen ontstaan, die de springstof haar werk zou doen verrichten.

— Gaat allen tegen den muur staan, aan de zijde van de stalen deur, beval Raffles met vasten stem.

De twee mannen gehoorzaamden.

Raffles drukte op het beenen knopje — en op het zelfde oogenblik was het alsof er een hevige wind stoot door het vertrek voer.

Maar dat was dan ook alles, behalve een zwak dof geluid, alsof een zak zand op den vloer viel.

De luchtdruk was zoo hevig, dat de drie mannen nauwelijks op de been konden blijven — maar het doel was bereikt.

Er was een vuistgroot gat in de deur geslagen, en slot was verdwenen, en de schoot was uit het gat gerukt, zoodat Raffles niets anders behoefde te doen dan de stalen deur verder open te uwen.

Op hetzelfde oogenblik kwam er van den anderen kant een man aansnellen, die iets moest hebben gehoord, en die een woesten vloek uitstiet, zoodra hij de drie gedaanten ontwaarde.

Raffles richtte dadelijk zijn zaklantaarn op hem, en het krachtige verschijnsel deed hem een van woede vertrokken, doodsbleek gezicht zien. De man tastte naar zijn zak, maar Brand was vlugger geweest. Hij vuurde van de heup af, met zijn windpistool, de man draaide een halven slag om, en gleed langs den muur op de vloer. Het kleine, fijne puntkogeltje had hem in de zijde getroffen. De man was niet dood, zelfs niet ernstig gewond — hij zou alleen maar een half etmaal volkomen bewusteloos zijn!

Het had volsterkt geen gerucht gemaakt, en zelfs de val van den man was gesmoord door het dikke kleed op den vloer.

Raffles trad op hem toe, en bekeek hem; vooral de kleeding trok zijn aandacht. De man droeg een keurige livrei. Hij zag er uit als een huisknecht van deffigen huize. Naar zijn uiterlijk te oordeelen kon hij een jaar of zestig zijn.

Brand had eens om zich heen gekeken in dien tusschen tijd.

De drie mannen stonden in een vrij breede gang, een beter of zes lang, en aan het eene einde afgesloten door een deur, die echter op dit oogenblik open stond. Daardoor was de man zoeven de gang in komen stormen, zijn noodlot tegemoet.

Achter die deur brandde licht.

Voorzichtig gingen de drie mannen er op toe.

Heel zacht zeide Raffles:

— Het is duidelijk dat wij hier in een huis zijn, dat minstens twee perceelen verwijderd is van het nachtklokaal, en dat naar alle waarschijnlijkheid in de twintigste straat is gelegen. En nu zeer zacht geloopt, en let goed op mijn waarschuwingen!

De drie mannen bevonden zich nu in een helder verlichte ruimte, een soort vestibule, waarop twee deuren uitkwamen. De eene was van hout, de andere bestond voornamelijk uit glas. Achter die glazen deuren brandde ook

licht.

Zij stond op een kier. Het bleek een dienstvertrek te zijn, bestemd voor het personeel, en zeer goed gemeubeld. Een verbindingsdeur gaf toegang tot een keuken, zoo groot als die van een hotel. Keuken en voorvertrek waren beide verlaten. De bewusteloze man achter hen was naar allen schijn de eenige bediende, die was achter gebleven.

Alles wees er op, dat zij zich bevonden in een zeer rijk en deffig huis. Zelfs hier lagen loopers op den vloer, dik en zacht, en de trap die naar boven voerde was fraai gebeeldhouwd, en van kostbaar eikenhout.

Met de grootste voorachtigheid beklommen zij die trap, totdat zij opnieuw een portaal bereikten, schaars verlicht, maar Raffles begreep, dat hij het einde van zijn dwaaltocht bereikt had.

Veel duidelijker was nu het gemurmur te hooren — het was het gonzen van stemmen, afkomstig uit een vertrek, waartoe een hooge, wit gelakte deur toegang gaf.

Er waren nog meer van die deuren in het ronde. Alles sprak van weelde en overdaad. Er hingen enkele kostbare schilderijen aan de wanden er stonden zeer dure vazen op Arabische tafels, en alleen de grootte, koperen lamp aan het plafond, waarvan slechts enkele lichtjes brandden, was al een klein fortuin waard.

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en zeide toen zeer zacht:

— In het vertrek achter die deur schijnt een kleine vergadering te worden gehouden. Misschien nemen wij nog wel een kijkje. Ik denk echter wel niet dat mijnheer Lou zijn fortuin in zijn binnenzak bij zich draagt!

— Zeker niet, bevestigde Brand. Maar wat zou dat.

— Wat dat zou? Wel, dat ik het elders zal moeten zoeken! antwoordde Raffles koelbloedig.

Brand schrok. Dat was toch wel het toppunt van onbeschaamde stoutmoedigheid! Een aanval te doen op de brandkast van een smokkelaar en dief, een uiterst gevaarlijk bendeleider, terwijl die met zijn makkers op tien passen afstand aan het vergaderen was.

Maar een blik op het strakke gezicht van Raffles deed hem inzien, dat tegenwerpingen niet zouden baten.

Deze was reeds toegeslopen op een tweede duer, opende ze voorzichtig, luisterde, stak zijn hand door de opening en knipte het licht aan. En ondanks zich zelf moest Brand opnieuw den weergaloozen moed en de ongehoorde koel-

bloedigheid bewonderen van dien man, die geen vrees scheen te kennen!

En nu begon een snelle onderzoekingstocht door zeker wel tien kamers, de eene nog prachtiger dan de andere, en waarvan de inrichting uit een ruime beurs betaald moest zijn.

Wie mijnheer Lou Perkins ook mocht zijn, hij was een man van smaak, of liet zich voorlichten door bevoegde lieden. Er hingen overal uitgezochteschilderstukken, op de buffetten stond het fijnste kristal, naast zilveren schalen en op tafels van zeldzame houtsoorten lagen overal snuisterijen en uitheemsche kostbaarheden, afgodsbeeldjes van Jaspis, krissen met gouden gevesten uit Bali. Chineesche zwaarden — kortom, een geheele verzameling van kostelijke schoone voorwerpen, die Brand deed water-tanden.

— Ik wilde dat we een vrachtwagen bij ons hadden om alles mede te nemen, fluisterde hij.

— Geld is gemakkelijker Brand! zeide Raffles laconiek. En ik geloof dat wij hier zijn op de plaats onzer eigenlijke bestemming.

De drie mannen stonden op den drempel van een tamelijk groot vertrek met twee vensters, waarvoor de gordijnen gesloten waren. Raffles had kalm het licht aangeknipt, dat scheen over meubelen van gepolitoerd mahoniehout — en ook over een kleine, maar zeer stevige brandkast, die tegen een der wanden was geplaatst. Raffles begon met zich te overtuigen, dat het metaal van de kast niet onder stroom stond, en paste toen, zonder zich een oogenblik te bedenken, het middel toe, dat hem reeds zulke goede diensten had bewezen.

De deur was echter bijzonder zwaar, en tot driemaal toe moest hij een lading van de geheimzinnige springstof tot ontploffing brengen, voor tenslotte de kast zich gewonnen gaf.

Henderson moest er bij te pas komen, om de geheel verwrongen deur die sterk klemde met een korten koevoet open te wringen, maar hij deed het met een soort van satanische vreugde. Hij had wel hardop kunnen lachen bij de gedachte, dat Mylord zich nu meester ging maken van het geld, dat die laffe moordenaar die zelf buiten schot bleef, aan anderen had ontfond.

Er lagen verscheidene stapels bankpapier in dikke bundels in de kast. Raffles telde ze op zijn gemak, vulde een portefeuille met biljetten van duizend dollar, en gaf de rest aan Brand ter bewaring.

— En nu vertrekken wij toch zeker onmiddellijk? drong Brand aan.

— Zoo spoedig mogelijk! Ik zou echter wel eens willen weten, waarover de schelmen het hebben! Zoodra ik daar van op de hoogte ben, beloof ik je dat ik de politie zal waarschuwen. Die moet dan rest maar opknappen. Ik zal haar mijn bewijsstukken doen toekomen. Maar ik moet eerst zekerheid hebben.

Zijn scherpe oogen gingen in het rond, totdat zij bleven rusten op de schrijftafel. Binnen enkele tellen had hij het blad weten te openen. Hij trok eenige laadjes open, totdat hij in een daarvan een paar brieven vond, die hij haastig doorvloog.

Ten slotte wendde hij zich, met een van die brieven in de hand glimlachend tot Brand, en zei:

— Ik geloof dat ik hier mijn bewijsstuk al heb! Een brief van Daisy aan haar vriend! En hier is de snipper! Zelfs voor een leek laat de overeenkomst geen spoor van twijfel over! Nu, ik geloof dat de dagen van mijnheer Lou nu wel geteld zijn! Kom mede, want wij hebben hier niets meer te zoeken!

Hij had den brief met den snipper in zijn binnenzak gestoken, bij de portefeuille met het geld, en verliet nu de kamer, door Brand en Henderson gevolgd.

Langs denzelfden weg keerden zij terug, nu en dan stilstaande om te luisteren. En tenslotte stonden zij weer voor de witte, hooge deur.

Men scheen zich daarbinnen volkomen veilig te gevoelen en bovendien tamelijk opgewonden te zijn, want er werd luid gesproken, totdat plotseling een heftige vuistslag op en tafelblad weerklonk, en de stem van Lou Perkins klonk:

— Zwijgt, hondentuig! Ik ben jullie meester, en ik volg slechts de bevelen van den hoogen heer, dien wij allen kennen! En ik wil gehoorzaamd worden! Irwin Pascholl heeft zijn gerechte straf ondergaan — de straf voor zijn verraad, en nu is het de beurt van zijn vriend en helper Duke Goldstein! Ik kan niet zeggen, dat dat zaakje in den trein erg handig is opgeknapt, al zouden de ezels onder jullie — en zij zijn talrijk — het tegendeel gelooven! Black Jerry wordt gezocht! Dat voorspelt niet veel goeds! Er zijn zeker stommiten uitgehaald, en Dave Carroll heeft ze in den neus gekregen! En het ergste is dat ik niet weet waarin die fouten bestaan hebben! En ik waarschuw jullie — dat zaakje met Goldstein moet anders worden aangepakt! De Vierschaar is geen grap, maar heilige ernst! Wat zij voorschrijft en beveelt, dat moet ten uitvoer worden gebracht! Het is nu twaalf uur. Aan-

stonds komen de anderen, en dan —

Raffles trad haastig van de deur terug. Zijn instinct waarschuwde hem, dat hij een minuut te lang getoefd had.

Het volgende gebeurde in weinige tellen, en aan verzet viel zelfs niet te denken, ofschoon Henderson nog een poging scheen te willen wagen.

Want vlak naast de deur was eensklaps een breed paneel veerend open gevlogen, en uit een duistere opening traden zeker wel een tiental mannen te voorschijn, zonder uitzondering keurig gekleed in avondtoilet, die slechts een halve seconde verrast waren door het zien van de indringers maar toen onmiddellijk hunne revolvers trokken en het drietal omsingelden.

Een hunner gaf een waarschuwend kreet, de witte deur vloog open, en een oogenblik later, voor zij nog goed beseften, wat er eigenlijk geschied was, stonden zij in een groot vertrek, helder verlicht, en dat er uitzag als het salon in een millionairswoning.

Er waren daar twaalf mannen bijeen en drie vrouwen, waaronder Raffles onmiddellijk Daisy herkende, die hem met hoog opgetrokken wenkbrauwen met haar zeeegroene oogen verwoonderd aanstaarde.

Een kort oogenblik was het doodstil, toen werd er hier en daar dreigend gemompeld, maar Lou sloeg opnieuw zijn vuist op de tafel, en zeide: zonder stemverheffing, maar met grooten nadruk:

— Wie nu nog een kik geeft, kan zijn testament wel maken! Jullie weten dat ik kort van stof ben. Jerry, breng mij hun revolvers eens! Want zij zullen wel proppenschietters bij zich hebben. Zoo, is er een windpistooltje bij? Wel, wel, dat is een heel groote verrassing! Ik geloof dat ik de heeren daareven — op een geheel andere plek heb gezien.

Lou liet zich langzaam neer in den grooten stoel, die achter een tafel stond, waaraan nog drie andere mannen gezeten waren, die met hem een soort bestuur schenen te vormen, en keek met onheilspellende blikken naar de drie gevangenen, die nu ongewapend waren, en zich door een twintigtal van de gevaarlijkste bandieten omringd zagen, van wie zij geen medelijden behoeften te verwachten. En de vrouwen zouden zeker wel het ergst van allen zijn! De man die hun wapens had afgenomen, en die met den naam van Jerry was aangesproken, was een vrij grof gebouwde, zeer donkere kerel met het gezicht

van een beroepsbokser, ruige wenkbrauwen en een scheefgeslagen neus. Ook hij was echter in de rok, als alle anderen. Natuurlijk moest dit de gezochte Black Jerry zijn een der hoofd-daders van den moord op den ongelukkigen Irwin Pascholl alias Mayfair.

Hij kwam nu weer terug, stak nogmaals de hand in den binnenzak van Raffles kleedingstuk en haalde er de dikke portefeuille met geld uit.

Tegelijkertijd fladderde een brief en een snipper papier op het wijnroode tapijt. De man raapte ze snel op, wierp er een blik op, en verbleekte. Hij richtte zijn browning op de borst van Raffles, op wiens gelaat zich geen spier bewoog, en begon:

— Zoo — is dat de grap? Detectives, hè? Nu, aan dat bewijs zul je weinig hebben....

De vinger kromde zich reeds om den trekker, maar de verschrikkelijke vuist van Henderson schoot bliksemsnel vooruit, en Jerry kreeg een slag tegen de kin, zooals hij er in zijn geheele bokstersloopbaan nog nooit een gekregen had. en die hem knock out tegen den vloer zond.

Er gingen dreigende kreten op, maar boven alles uit klonk de schelle stem van Lou Perkins, die woedend riep:

— Wie nog een stap verzet of zijn mond open doet, krijgt den kogel! Vervloekt, jullie zijn vanavond opstandig, naar ik zie! Dit is mijn laatste waarschuwing geweest! Die brief en die snipper papier — hier op tafel! Verd.... dat is mijn portefeuille! Wel zoo — dus een soort collega? Je bent met je handen in mijn brandkast geweest?"

— Tien minuten geleden! antwoordde Raffles bedaard.

— En die brief? Ben je ook in mijn schrijftafel geweest?

— Vijf minuten geleden! antwoordde Raffles, even rustig.

— Maar die snipper? Geen antwoord? Nu, dat zal ik dan zelf wel geven! En het zal doende zijn! Ik weet niet wie je bent — en het komt er ook weinig meer op aan. Die papiertjes waren zeker voor de politie bestemd?

— Inderdaad! Als je vrienden niet gekomen waren, Lou Perkins, dan had ik nu naar de politie getelefoneerd!

— Dat is heel oprecht! Je hebt ook den sluipweg ontdekt, naar het schijnt! Wat heb je met de bewakers gedaan?

— Buiten gevecht gesteld!

— Behoor je bij de politie?

— Alleen dan, als ik haar kan helpen tegen

moordenaars van jouw slag, Lou! Want jij bent de man die de wraakneming op Pascholl op touw heeft gezet, omdat hij jullie voor den gek heeft gehouden, en de opbrengst van een smokkelonderneming niet met jou en professor Shirley heeft gedeeld!

De bendechef verbleekte op een vreeselijke wijze, en toen zeide hij schor:

— Je spreekt daar je eigen vonnis uit! Ik sprak zoeven van mijn antwoord. Hier is het.....

Hij haalde met wreede langzaamheid een groot browning uit den binnenzak van zijn rok, maar voor hij ze had kunnen richten, zeide Raffles zeer kalm:

— Een oogenblikje! Het is wel hard voor ons, zoo plotseling uit dit leven te stappen! Ik heb voorstellen te doen! Staat U ons toe dat wij rooken?

Perkins haalde de schouders op en gromde:

— Ga je gang! Het is toch jullie laatste!

Raffles haalde zijn zilveren sigarettenkoker uit zijn achterzak, bood eerst Brand en toen Henderson een sigaret aan, en stak er zelf een tusschen de lippen.

Snel en op zachten toon sprak hij in een onbegrijpelijke taal een paar woorden.

— Nu je voorstel! zeide Lou ongeduldig. Je wilt toch niet zeggen dat je tot ons wilt toetreden?

Raffles deed een paar stappen, tot hij voor de tafel stond. Hij hield de sigaret tusschen de lippen, die hij nog niet had aangestoken.

Op zijn beminnelijksten toon begon hij:

— Over dit laatste zou ik nog wel eens willen denken. Ik heb nog iets anders te doen — voor dien tijd — —

Hij had zijn linkerhand ter hoogte van zijn voorhoofd gebracht. Zijn vingers lieten nu een klein voorwerp los, glinsterend, en dat er uitzag als een glazen kogel, ongeveer zoo groot als een stuit.

Het voorwerp viel op de houten tafel, en barstte daar uiteen met een harden slag. tergelijktijd kneep Raffles met de vingers van de linkerhand snel zijn beide neusgaten dicht. De sigaret was nog altijd tusschen zijn lippen.

Lou wilde schieten, maar hij had er de kracht reeds niet meer toe. Hij viel met het bovenlichaam op de tafel, als door den bliksem getroffen.

Een paar van de mannen brulden luidkeels, en die waren het eerst volkomen bewusteloos, en vielen als kegels, door den houten bal getroffen, om en over elkander.

Henderson en Brand hadden dadelijk het

voorbeeld van Raffles gevolgd, en hielden stevig hun neusgaten dicht, terwijl zij inademden door het witte rolletje tusschen de lippen, dat bedriegelijk veel op een sigaret geleek en het toch niet was, maar niets anders dan een soort gasmasker in miniatuur.

De lucht in de kamer was plotseling zoo heftig vergiftigd, dat niet een van de aanwezigen zelfs maar in staat was een paar stappen te doen. Twee van de mannen schoten nog met slappe hand hun wapens af — met geen ander gevolg, dat dat een van de kogels door de hersens ging van een der bandieten, en de tweede een grooten spiegel trof, waarvan het glas met luid gerinkel omlaag kwam.

De meeste bandieten waren ineengezakt op de plaats waar zij stonden.

Onmiddellijk snelde Brand naar een der ramen, rukte het gordijn terzijde, en duwde het groote raam open. De frisschen winterlucht stroomde dadelijk naar binnen, maar zoo geweldig was de kracht van het bedwelmend gas, dat Brand zelfs op die plek een duizeling kreeg, toen hij even de vingers van zijn neusgaten verwijderde.

Toen echter ook het tweede raam geopend was, trokken de giftdampen snel weg, en men kon weder ademen, tenminste wanneer men in de buurt van de vensters bleef.

Raffles keek eens in het rond, en zei glimlachend:

— Een waar slachtveld. Ik wist wel, dat mijn gaskogeltje mij niet in den steek zou laten, op het uiterste oogenblik!

Hij liep op de tafel toe, en stak bedaard de dikke portefeuille weer in zijn binnenzak.

Op het oogenblik dat zij hun revolvers weer zouden opnemen en bij zich steken, klonken er op de gang snelle stappen, de deur werd opengerukt, en binnen trad de reusachtige gestalte van Dave Carroll, in iederd hand een van zijn geduchte revolvers, en op den voet gevolgd door een zestal agenten. Achter hen in de gang, waren nog eenige mannen en vrouwen zichtbaar, op een troepje bijeengedreven, en in zich zelf vloekend.

Zij waren blijkbaar in hetzelfde huis gearresteerd.

Er vertoonde zich een breede grijns op het gelaat van Dave, toen hij binnentrad en vriendelijk zei:

— Goeden avond heeren! Ook van de partij? Wel, dat is hier een heele opruiming geweest! Gas!

Hij snoof de lucht door zijn dikken neus

op, proestte, en vervolgde :

— Knap gedaan ! Is dat jullie werk ? Zeker concurrenten van Lou ? Geneer je niet, en kom eens wat dichterbij !

De twee revolvers spraken een duidelijke taal, en de drie mannen traden langzaam nader. Een agent overtuigde zich vlug en met een geoefende hand, dat zij allen ongewapend waren en haalde tenslotte de dikke portefeuille uit den binnenzak van Raffles, die zuchtend zeide :

— Dat is tweemaal ! Ik schijn vanavond geen geluk te hebben, Dave ! Maar ik ben geen concurrent van Lou ! Je zocht immers Zwarte Jerry ? Daar ligt hij — op zijn rug, als een doode karper ! En je zocht immers ook naar de moordenaars van den armen Mayfair ? Daar zitten zij — achter de tafel ! Steek dien brief en vooral den snipper bij je ; zij zullen heel wat duidelijk maken !

Dave had langzaam brief en snipper van de tafel genomen, vergeleek het schrift keek Raffles strak aan met zijn scherpe oogen, en zei toen langzaam :

— Dat is een heel vreemde zaak ! Je zult een en ander eens haarfijn moeten uitleggen op het bureau, vriend ! Vooruit jongens, breng dat zootje weg — ik volg !

De agenten hadden alle wapens reeds weggeruimd, en Dave stak zijn zware revolvers in de binnenzakken, en keek toe, met de vuisten in de zijde gesteund, hoe het kleine troepje door de agenten werd weggeleid.

Toen het geluid van de voetstappen was weggestorven, klonk er plotseling een zachte stem

bij zijn oor, die kortaf beval :

— Steek je handen op, Dave !

Dave voelde een druk achter op zijn stuit, die hem zeer wel bekend was — het was de druk van een browningloop. Hij lachte kort, en zijn handen gingen de hoogte in. Hij was een man van weinig woorden, en hij begreep dat hij aan het kortste eind trok — die ezel van een agent had de zakken van het vreemde drietal natuurlijk niet goed doorzocht.

Met goochelaarsvlugheid ontnam Brand hem zijn beide geweldige revolvers en Raffles nam de portefeuille uit zijn zijzak, en zeide opgewekt :

— Driemaal is scheepsrecht ! En nu hoop ik ze toch werkelijk te behouden ! Henderson, gordijnkoord en dien zwaren stoel ! En voort een stuk tafellaken ! Het spijt mij zeer, maar ik zal u voor vijf minuten weerloos moeten maken, mijnheer Carroll ! Zooveel tijd hebben wij wel noodig om het huis te verlaten.

In een oogwenk had de reus naast wien Dave een knaap was, den vloekenden detective op een van de zwaarste stoelen vastgebonden, en hij stond op het punt, hem het tafellaken voor den mond te binden, toen Dave woedend zei :

— Nog een oogenblikje, jij slimme duivel ! Waar haalde je zoo ineens die revolver vandaan dien ik in mijn rug heb gevoeld ?

— Een revolver ? herhaalde Raffles met voorgewende verbazing. Mijn hemel, zoo bloed-dorstig ben ik niet ! Wat U in Uw rug gevoeld heeft, dat was dit !

En Raffles hief glimlachend een leeg sodafleschje omhoog.

De volgende aflevering bevat :

DE REVUE-GIRL.

Dezer dagen verschijnt:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken . . . we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe . . . zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885